

nonne satis ostendit hanc precipiam illius occupationem fuisse? semper enim illum nobis exhibet attentam meditando Mysterium Hominis Dei, audiendo verba illius, illa secum recognitando, & diligenter servando in corde suo: *Maria autem confidat omnia verba haec, confitens ad Salvatorem suum* (Luc. 2.) Si Maria Magdalena ad salvatorem sibi dicentem, ipsam optimam sibi elegisse partem ab ipsa non auferendum, videlicet magnum amorem, quo ipsum prosequebatur, illa ne alia creatura fuit, cui Evangelist verbi aquiloni titulo convenienter, quam Sanctissimam Virginem? Quoniam ardentes Iesum Christum amat? Quoniam illi follicitus servitur? Quoniam verba eius attentius audit? Sed Sanctissima Virgo, dum viventer, optimam partem elegit; ergo illa in Calo optima parte fructuatur. Filias eius coronas, & remuneraciones distribuit. Quid praetermittit, quoniam Matris dilectionissima conferret? Virgo Sanctissima fuit etiam creaturorum omnium purissima, & perfectissima; ejus remuneratio fuit illius Virtutibus congrua. Proculdubio regnat in Calo, & super beatos omnes exaltata est.

Desiderat Maria Mor-tem, & J. C. coniugans. *Diderimus habens dissolvi, & esse cum Christo. Ad Philipp. 1. Quisnam in Celum ardentius anhelat, quam judicandum est ex amoris sui Magnitudine. Sanctus Bernardus testis est neminem impensis dilexisse Deum sicut*

hac purissima Virgine, & nullam creaturam vehementius ab eo dilectam fuisse. Mutus hic amor inestabilis est, quia est incomprehensibilis; igitur explicari & cogitari non potest quoniam ardore Maria petebat dissoluitionem anima suarum, & quamam vi proferbat ore, & sape dicebat in corde: cupio conjungi cum Iesu Christo obiecto amoris mei. Disderium habens dissolutum, & eis cum Christo. Causa

Cervus desiderans fontes aquarum levis est admirator, & imperfecta imago fitis hujus, qua Dei Mater ardebat. Lacrimaz quas Israëlia Babylon exfles fecit flamina infidelis civitatis fundebat, libeſtūm est imago Lacrimarum, quas fundebat Mæbris in expectatione beatu illius momenti, quod illam cum Filio suo iterum erat coniuncturum. Virgo sanctissima, cu[m] doloris gladium nossepossumus, dñe

PARAGRAPHUS V.

Quid ex Theologia deponi posse ad hoc pertinens argumentum.

Intra omnes Festivitates, quas celebrat Ecclesia in honorem Sancte Virginis, eius Assumptio proprie festivitas illius nominari potest: quandoquidem sub hoc titulo Ecclesia universalis celebrat hunc diem, & felix hoc momentum, quod Deipara exaltata est, & coronata in Caelo, nec non triumphum, quem reportavit de peccato, de damnatione, de Mondo, & de Mortie. Verum est diversus nominibus hanc festivitatem fuisse nuncupant. Primum enim somnus, & requies Virginis dicta fuit; videlicet, mors eius sancta, & beata; mox dicta fuit festivitas Gloriose Virginis sine addito, utpote illa, qui erat consummatio omnium magnalium illius; sed deinceps illi permanit nomen Assumptionis tamquam illi gloriosissimum, factumque est adeo celebre in Ecclesia tota, ut creditum fuerit, factis distinguere hanc festivitatem si autonomatica Festum Sancte Virginis appellaretur. Quo titulo satis diu Annuntiationis festivitas fui appellata. Hoc tamen non verum, quo minus eadem die celebretur ab Ecclesia Sancta Mors eius, & gloriola Resurrectionis cum triumpho sue Assumptionis proper modicum intervalum quod tria hac separavit mysteria, quia simul conjuncta efficiunt hujus diei festivitatem augitiorem, & venerabilioriem.

PARAGRAPHS II

Loci, & Sententia Sandorum Patrum in hoc argumento.

Solum omnium Sanctorum mors preliosa, Maria certe est preiosissima, quam tanta comitata est gratia, ut Mater Dei dicatur, & sit. Sanctus Augustinus sermon. de Assumptione.

Angelitam transiens dignitatem, usque ad summi Regis thronum sublimata est. Idem ibidem.

Quid hoc est? in vita Christus Matrem integrum servavit: & in morte, illius corpus incorumpsum non servaverit? Idem. Illud Sacraissimum Corpus, in quo Christus carnem assumpsit, escam verborum tradidit, quia sentire non valeo, dicere pertinet. Idem fero. p. 40.

Hodie gloria Virgo Maria Calos ascendit: gaudeo, quia infabiliter sublevata, regnat in eternum. Sanctus Hieronymus

Credendum est hodierna die militum Gal.

Creamus est hodierna die militia Calorum cum suis agminibus festina obviam venisse Genitrici Dni, amico invicti Iesu.

etiam regimur eorum consilio Genitrici Dei, et quoque ingenti lumi-

atrem Dei viventis de tumulo prodidisse, & corpore simile, & anima in Calum ascendiisse. Illud vero admirabilis est, postquam heretici, qui aduacissime cultum Dei impugnaverunt, tamen reverit fuit traditionem occupare Refutacionis; hodierna die Catholicos in rationibus actos, & levibus argumentis, quibus redire facilitum est, illam & verbis, & scriptis im-
patere.

Post Ecclesie universalis Sententiam, & constantem principium sacerdotum traditionem de incorruptibilitate corporis Sancte Virginis in sepulcro, necquam ad referre testimoniorum plurimorum Patrum, aliorumque sacerdotum ad confirmandam veritatem, de qua nemo Capolictorum dubitate debet. Mihī fatis erit testimonium recipi inter Ecclesie Doctores, Magni Sancti Augustini, in libro, quem edidit hujus argumenti, at nobis credendum est, Iesum Christum, qui dum viveret, exceptio sancte matris viri corpus tanto cum honore, ut partem ex carne voluerit accipere, ut sibi ipsi corpus aptaret; nequam dereliquerit Virginale corpus hoc noscissimum opprobrio humanae nature, putredini videlicet, & corruptioni; & cum ex illius fini haereterit humanam vitam, nequam parsum fuisset, ut illud cederet in pabulum verius. Potuit quidem, ut ille sit, quoq[ue] servare corpus ille a mortis tabo, quemadmodum fervavit animam ejus peccati labore: utrumque potuit, quia erat omnipotens, autem dubitare non possumus, illum non potuisse, nimirum, utrum voluerit, dubitandum est? quandoquidem in te bonis est, & unam illam magis diligit, quam rebus creaturas suas? Sed aque certum est, ipsum & possile, & voluisse: quoq[ue] iugiter dubitatio, utrum re fecerit? Sanctus hic Doctor addit verbis suis pietatis ipsius dignissimum acervum exemplorum, quibus suam affirmat sententiam. Illud trium puerorum in Babylonis, quorum non corpora solum, verum etiam vestimenta præservavit ab igne, & alia nonnulla ejusdem naturae. Quis non fatebitur ergo, prestitum hoc corpus, quod dedit Deum suum humana substantia, & quod illi tota constitutio officia, meritum fuisse, ut non cederet in pabulum vernium? Opus erat, ut mortales exivias, cum gloriam & beatitudinem viris, quodammodo attineas nescio.

Integritas Corporis Sanctissime Virginis, quod triplex permanit in Sepulcro, prima est prærogativa que fuerit illi post mortem concessa. Prærogativa hac debebat Sacro illius corpori plures ob causas. 1. Non decebat Deum Corpus Matris suæ profusa Sancta, quod fuerat vivens Tempus ejus in terra, computreficeretur in Sepulcro. 2. Corpus ejus erat terra illa Virgo, quæ cum nunquam polluta fuisset per Adæ peccatum, particeps futura non erat maledictionis latere a Deo ab ipso terrarum exordio contra primum hominum; *Pulvire, & in pulvere non reveratur*. 3. Cum una esset Cara Iesu, & Marie, intererat gloria Filii, ut Corpus Matris præservaretur a vermis, & corruptione. 4. Miracula, quæ Deus jam operatus fuerat ad præservandam integritatem pretiosi hujus corporis, dum viveret, quadam erat pignoris species, quæ aliud etiam post eis mortem miraculorum se facturum pollicebatur, ut prohiberet, ne Sanctum Templum suum dedecore afficeretur. Cur enim pro prodigium, cui nunquam simile visum est, & cui fortasse non videbitur simile, consociasset in Sancta Virgine Virginitatem cum secunditate? Cur Dei Filius egreditus fuisset de Castle hujus Virginis finu modo pariori, quam illo, quo radius manar a Sole? Cur tot operatus est miracula ad fervorandum puritatem inveniuntur, virginisque Corporis hujus, si post mortem in pulverem erat redigendum? Si Opobalsamum præservavit corpus mortuum a putredine; num minor erat Filio Dei Virtus, ut Matris suæ corpus præservaret? O quam gloriolum est Marie Sepulcrum! Hujus Virginis anima in utero Sanctæ Annæ præservata fuit a peccatis macula, & caro ejus immunis fuit a corruptione in Sepulcro. Sacrum corpus ejus recepit vitam obsecram, & mortalem in utero Sanctæ Annæ, & in Sepulcro recipit vitam gloriosam, & æternam.

Asumptio Sanctissimæ Virginis Matris est Sanctitatis ejusdem Confumatio: Angelus, vocavit illam gratia plenam ex ipso tempore Mysterii Annuntiationis; qua igitur esse debuit haec gratia plenitudo in ipso mortis momento? Ex primo Conceptionis eius articulo elatior erat in gratia, terra, obtinensque caritas in novissimo momento vite sua? Deus unus, qui illam tot gratis cumulabat, earum membrura novaret. Profecto quamquam fuerint hujus gratia incrementa per viam eis non minorem annis duobus, & per se fugientia? Ad quem Caritatem cumulam evasit in morte illa, qua funesta cum fiduciae, cujus mera creatura capax est, gratia respondebat? ita ut in singulis momenta non soluta gratia creceret, verum etiam duplo major fieret? Dicere possumus. Sancta Virginis Caritatem adeo perfectam, in morte suis, ut superaverit citatatem omnium Angelorum, & Sanctorum simul collectorum, & ipsa minus obliteret per naturam defectum, quam per amoris vehementiam. Sanctus Iulius, in quem Virgo Sanctissima effundit gratiam, atque naturalia talenta, quia ipsa recepta a Deo, fuit principium gloriae, qua in Cœlo gavisa est. Merito hęgloria tributur, non carni, aut Sanguini, neque ipsi etiam Deipare dignitate. Hoc Salvator ipse profutus est, redarguens ambitionem Filiorum Zebedæ, qui per Marem ab eo petierunt primos recubitus in Regno illius. Sanctissima Virgo felix est, quia concepit Filium Dei in fini suo; sed longe beatior est, secundum Salvatoris ejusdem oraculum, qui in singula vita sua momenta nova merita fibi paravit. Beatus est, quia sanctissima uia est omnibus exterioribus gratias, & suauissimis oneribus, quae Calixtus

Veritas Refutatiois Marie cum innotescat, hec non
potest minima inter has Deiparae prerogativas, sed potius pri-
ilegiorum est, quia a reliquo Sanctis distinguitur, & quod propter
Gloriam eiusdem.

Tria sunt necessaria, Sacrosancta Tridentina Synodus inquit, ad Calum promerentur: *Gratia, iusti, Opus iusti*, Mors. iusti. Gratia Sanctificans est necessaria, quia hoc non facit Dei Filius; sed finis meritis non sufficit. Non satius acutum facere, ut mereari: bona opera faciendo propter

perium habuita; ita dicta potest de Resurrectione Sancta
Iusti Virginis, & de magna illa die, qua de Sepulcro egred-
it est, hanc esse diem glorie Mariae; & exclamatione licet,
facit Ecclésie in Resurrectione Domini: *Hac dies quam
fecit Dominus. Pro ratione afferri potest reliquiis dies qui
in his Sicut est: utique in Ego.* *¶* *Mobius.*

*vers. celebamus. pro ratione alteri potest reliqui discutiri, quem
memoriam Mytilenorum, qua colimus, non
consonantem esse cui dolor permixtus non fit cum gaudio. & con-
solatione juxta eam, qui fieri potest animadversionem;*

mitte prestatum; quia enim nos beatos; simulque raram esse; nam licet beatitudine proposita fit omnibus hominibus; paucissimi sunt; qui illam mereantur: *Mulsi vorari; pauci electi.* Hinc arguo; ut innoteat; quam pretiosa sit more Sancte Virginis; proprie cognoscendam eius gloriam; ad quam Dicit Filius illam exevit die Triumphantis ascensionis.
finis

nulla enim Mater filium habuit , qui ad Matrem unice pertineret ; nulla Mater Filium hasuis adeo amabilis , atque perfectum ; nulla Mater habuit cot adeo nobile , & tam igne divini amoris suffusum ; & nihilominus plures Matres mortue sunt vel per dolore videntes mori filios suos , vel per timore videntes colum mortis eorum periculum . Quosq[ue] igitur Virgo Sanctissima mortua non est in morte carissimi Filii quem tantopere diligebat , & quem videbat tantum pati supplicium ? Inquietus cum Sancto Bernardino , vivere illi majori fuisse Martyrum fine illo , quam mori cum illo ; quia illi commoriens semel tanta Martyr fuisse ; sed cum illi superest esset , singula vita momenta totidem erant Martyria . Quod igitur mirabilius prodigium est , quam dicere vitam illi mortis precium & mortem , natura mutata , illi ferri speciem vita ? Idem .

*Fides, & mortem, natura mutata, illa neri speciem vita? Idem
Spes Sanæ
Virginiae,
morte, &
mortis, que
fecerunt glo-
riam, &
sanctam.*

Si in generali illa Confessione, quam peperit trag-
icus ille Salvatoris exitus in omnibus discipulis eius, Vir-
go. Sanda semper tranquilla permanxit in malacia, &
lenito expectans effectum promissionem Filii sui; que fir-
mitas comitari debuit ejus fidem, & spem in hora mor-
tis, cum post tot gratias receptas, exercitatioque Virtutes
post ter pignora ineffabilis felicitatis, quam illi definiebat
Deus, post tamen argumenta certitudinis verborum suorum,
non licebat ei amplius dubitare? cumque te lumina ab
sufflent fidei seu obclucritatem, que illam sequitur,
reliquant illi solam submissionem, & humilitatem, que
sunt Virtutis hujus fundamenta? Vobisne singule glori-
fiam haec Virginiam omnibus ornatae Virtutibus, gratias
omnibus loupletatam, exprimant in extah, & in rapido
potius quam in agone, & convertentem extremos tortus
fui motus in impetus consummatu caritatis. Reor vos
hujus Mysterii magnitudine percitos considerare homines,
Angelosque apud Sanctissimum Virginem congregatos ad
extrema, illius colligenda furoris, temere illorum con-

extrema misera congegata luxuria , gemitus illorum com-
munis parentis sua jacturam plorantium , & horum su-
via modulans Regine sua coronas properantur , mor-
tis circumstantias permixtas cum triumphali apparatu , &
tributum , quod natura persolvit , commendatas obsequis
eorum omnium , que in Calo , & in terra maxime nitent .
Nullus dubito , quoniam mortis hujus adeo sancta ; su-
avis , atque tranquilla imago aliquam officia in mem-
bris vestris impinguem , & in sensibus pietatis ,
Domine , tu inspira ; in imo corde vestro dicatis : fac ,
& dolores , qui ab extremo hoc momento separari non
posunt , aliiquid experiri ex hac beata tranquillitate , qua
comita est mortem Santissimae Virginis . Sed ad gratiam
hanc obtinendum incipite vosmet a mundo divelle-
re . Quemadmodum quodvis temporis momentum secum
auferit vita vestra particulam ; facite , ut simul aufera
partem inordinatus huius amoris , qui vos agglutinat terre ;
facite , ut cupiditas vestra fundus exhaustur , ut ita
dicam , prout cursus annorum vestrorum absumeret ; feli-
citer vosmet invenientis amore creaturam rerum vacuos ,
cum amor hic non prodesset , nisi ad eum desiderium cien-
dum . Vestra cupiditas cum viribus vestris confundatur ;
vobisfum feminis , & sine fenu affectiones intercidant ve-
stra , ut sicut arbor , ad quam convellendam cura exhibita
fuit , ex se corruit , & sine vi , anima vestra a ter-
nis affectibus expedita , quibus tamquam radicibus adha-
rent mundo , haud age separantur ; & ex temeritatem
in Dei manus , qui fete offeteret ad eas novissimo illo mo-
mento excipiendas . Ex speiminius Orationum Panegyrica-

Confiderum possumus ardens Beata Virginis confiderum quod Virgo habebat in se, et quod ex amore excedebat, non oriebat ex vita fastidio, neque passionum mea, sed ex puro amore, cui com nihil satisfacere posset in terris, jugiter ferrebat in Deum, qui futurus erat ejus in Calo felicitas. Cum legisset illi facia Biblia, inde elicebat sensus conformes tenibus cordis fui. Modoco finiebat, cum David: *Hei mihi quis involvatur mens prolongatus est: habebit cum habentibus Cedar: multum incola falt anima mea: (Psalms 119. 5.)* modo conversa ad Deum dicebat illi: *Quemadmodum confidens cervus ad fontes aquarum, ita confidens anima mea ad te Domine. (Psalms 41. 5.)* Stivit anima mea ad Deum fortem ciborum, quando veniam & separabor a faciem Dei. *(Psalms 141. 5.)* Edut de cibis, & carcere corporis hujus animam meam ad confundendum nominis tunc. Me expectant iusti, donec veriusque mibi, *(Phil. 1. 23.)* corona nam iustitia, quam merita sum. Credibile est nonnunquam in corde suo, non fecus ac Apostoli corde, fieri conuicte certamen inter Dei amorem, & proximi. Hinc quidem amor Dei ostendebat quantum protulit illi morti ut esset cum Christo? inde vero amor proximi illi uniuersaliter.

gebat, ut permaneant in terra pro Ecclesiis nascientis utilitate. Cum ergo illi non alia voluntas esset, nisi Dei, omnimoda cum submissione dicebat illi; si adhuc sum populo tua necessaria, non recuso laborem: Fiat voluntas tua. Incomparabilis Virgo, non labor, nec mors te un-

quam deterriuerunt: nec mori timuisti, neque vivere de-
cessasti: quia semper Dei Voluntatem facere cupisti.
Utinam mihi etiam simul, & submissis tua, & Sancta tua
desideria, ut & vitam patiente sustinerem, & mortem
obirem alacriter. *Parer a Ponte*, in meditationibus de fide Tome 3.

Qui vidistis cor Sanctissima Virginis post obitum ihu *Sancte Vir-*
Christi, quid vidistis in hoc Sanctuario, nisi Crucis imaginis dum
ginem, clavorum, & spinarum, quam amor altius impre-
viveret, ob-
serat? Communis vita illius jugis erat Meditatio Mortis per obser-
vandum. Filii sui. Singulardiebus in anima sua representabat eum. *Imperium*
tunc amarissimam Paflionis ebus Tragediam; quotidie; quod mortis tempus
probabile est, ascendebat in Calvarium, ut Sacrum locum iui, ex quo
hunc lacrimis suis irrigaret, & milles desculparetur ter, vidi illum
ram, quam videbat adhuc notatam vestigis Salvatoris exponere.

Mundi. Hoc maxime serium erat munus illius: hoc sua-

magis. Tunc inquit Iacob: tuas misas missas, nos inuestimmo ejus foliatum; hac statio, & iuncta peregrinatio, donec in Calum proficeretur, ubi se conjungere debebat cum supremo suo bono, & in aeternum trui ejus adspicatur. Denique si mors est ardenter cupida, & patienter expectanda, quis dicere potest quo affectu anhelaret ad centrum suum, & quam vim suo cordi inferret, ut diutius contineat horum motuum impetum subiectum voluntatis Dei? Non magna in nobis est Virtus vite resignatissima esse; ignoramus mortis bona, & gloria, quam secum adseri: sed si ad unius horas quadrantem locuti fuimus, cum anima beata de statu vite alterius, cor nostrum arderet desiderio. Sancta Virgo, que totum Galii gloriam nisi gestavater tuo; & qua ideo adeo perspicuum habebat cognitionem, cum debuerit duos, ac triginta annos vivere separata ab hac gloria, & a Filio suo, quem ardentissimo amore complectebatur, audeo dicere, illam per hanc regenerationem plus meruisse, quam omnes simul Martyres amplectentes mortem crudellem, horribilem, intolerabilem,

Pater Novus in vita Iesu in Sanc*tis suis.*
Quid cogitans Virginem San*ctissimam* fecise tot*o* eo
tempore quod effluxi a glorio*s* Salvatoris Ascensione ul*l*
que ad illud, cuius ho*d*er*a* die memoriam colimus? Quae
nam inquam, *quoniam* tu*n*tu*s* hunc San*ctum* Matris, nisi
insclerant amelare, & cupere felicem hunc diem, que*il*
lam in eternum coniunctura erat cum dilectissimo Filio?
Si uile i*nt*uit, sanctus Chrysolomus inquit, perforn*m*
mata perdite amantes, ab eo secedere penitus post insu*gn*em aliquam iacturam, ne amplius nisi de Celo essent
feliciter; quod terrenarum rerum fastidium patere potuit
mors Filii adeo perfecti, cujusmodi Iesu erat, in Corde
Matris adeo tenera qualis erat incomparabilis Virgo?
Quoties in fervore orationum fuarum exclamavit! *Quis*
mibi dabit penas fles columba, & volabo, & requiescam?
(Psalms, 54.) *Quis* mihi dabit alas, ut volem ad te, Deus
meus; & aterna fru*tr* requie po*st* tumultu*s*, & agitatio*n*e,
quas mors tua excivit in anima mea? Donec visiti,
cor me*m* divisum erat inter Calum, & terram, & sine
timore sequebar motu*s* benevolentia, quibus adhaerebam
tui, quoniam inveniebam Deum meum in filio meo; sed
modo tu mihi abiulisti omnes volup*tates* meas, & reli
qui*te* mihi in exilio, quod suffitare non valo: *Hei* mihi,
quia incolaus meus prolongasti*s*! (Psalms, 114.) in his fer
me sensibus gloriosa. Vizion. Matris.

*ferme, affigit animam. Sacer Textus ait. Ex eodem signo derium vi-
tamquam certissimo, & de quo dubitate non licet, cognoscere potest. Magnitudo amoris, quo prosequimur Deum, videlicet ex Magnitudine desiderii videndi illius, ita ut anima, quia illum vere amat, foveat sensu Sancti Pauli mori-
cipiens, ut viveret cum Iesu Christo. Hic amor in eo sanctam gnebat imperficiunt, non fecus ac in Rege Propheta: Heu mihi, quia incolans meus prolongatus es! Ei languorem
infer, effigie ut per ardens, ac iuge desiderium exare-
fas, ut Sanctus Augustinus quis in hac spacio nonnumquam exclamabat: Morias, ne videas, videas, ut morias! O Deus
meus si morientes es, ut te videam, & si quicunque vidit te, tanta pulchritudine illeculis, nil aliud videre posset
in hoc mundo, moriar ut fruar felicitate videndi te! vel
videam te, ut moriar! Sed ubi mecum repato frigus votio-
rum nostrorum erga lumen hoc bonum, ubi hanc incisum, que faze migrat in oblivionem; ah! dico, non
frigide nimis diligimus Deum, quia adeo languidum est illius possidendi desiderium! Longe aliter sentiendum est
de Matre Dei, quae toro votorum suorum ardore cupiebat
illum videare. Sermonis in omnia ethica Christiana argumenta-
parte Tertia.*

Mirum non est, amorem potuisse adeo violentum producere effectum in corde Sancta Virginis; quoniam omnium affectuum proprium est valeundini officere, cum iustum excedunt temperamentum, & nonnunquam mortem ipsam preoccupant cum modum excedunt. *Et sic omnes* *mirantur* *Sanctissimum Vir-*

gudio, alii per dolore mori; & quotidie videmus
ios quidem per tristitia, & mortore, alios denique per
accidens imperi contabescere. Quod igitur miraculum est,
nomen affectionum omnium vehementissimum, & cuius im-
pressions fuit acermissima, effectum hunc parere potuisse in
tempore molissimo? Si enim non defuerint anima Sandra qua-
pica sacri hujus ignis scintilla adduxit ad mortis propria-
tatem, quo sine singulari miraculo accidisset, puta in
adulta Therefa, cuja cor Seraphini ignito jaculo trans-
fusberavit, ut aditum aperiret facies ardoribus, quibus
incibebatur: puta in Sancto Philippo Nero, cuja costa
cristata est, ut locum faceret divino huic igni: puta in
mulo Xaverio, qui sinum suum sibi aperiebat, ad eva-
ngelicas easdem flammas, quibus intrinsecus urebat:
id nobis cogitandum est de Sancta ista creatura, cuius

non prius motumcepit, quam amorem Dei, & in hoc fecerat iuge incrementum a primo vita suo
omento? Nonne fuit opus, iugi miraculo ad prohiben-
sum, ne faceret ignis ablumeret subiectum suum? &
ut aliud expectandum erat, nisi quod cor gloriose Vir-
ginis, quod tanto ardore cupiebat se cum hoc objecto
injungere, quod ipsum adeo validis trahebat, illecebri,
sexcens partes transuergeret, vel sancto languore con-
fisceretur? Dicamus ergo, si gloria, & felicitas mortis
ad causa, propter quam patitur, nunquam fusse
orientem preiosiorem coram Deo morte Virginis incompar-
abilis, post mortem Filii sui; quoniam non solum habe-
re non poterat mortem nobiliora, Caritate; sed etiam
amores ardorissimi, non fuerunt nisi ignis scintillae
conferantes cum incendio cordis sui, quod fecit ut expi-
ret in caritate pro caritate, & per ipsam caritatem,
est gloriosissimum omnium Martyrium. Hoc vere est
gulare privilegium Matris Dei. Nos vero fatem opte-
mori in caritate, ut mors nostra preiosissima sit coram
Deo. Ex specimen sermonum 10.

Nunquam ne tibi finixisti hoc prælium caritatis, & per-
petuum est.

de obedientia in corde Sanctissima Virginis? Donec im-
us ardentissima in Cœli aspergantur,
us erat. ut obedientia omnem vim retardaret; effice-
re, ut præberet aeternum in terra permanendi; ut sub-
lato. Voluntati Dei succederet, in cor suum ardenti desir-
io videndi Deum, & idem amor jugulans motu, quo-
bat, efficeret, ut impatiens cuperet videre faciem Fi-
sui, & privationem fine murmurasse fuisse; ut cum
ciliata expectaret, donec manus Dei importunum hunc
corporis carcercem frangeret, quem in singula momen-
ta premebatur per violentiam amoris, ita offensore
terreno Patri purissimum Sacrificium, quod unquam re-
ceperit a mera creatura, eo usque obediens, ut vivet quam
a placere Deo, quemadmodum filius factus fuerat obe-
dens usque ad mortem, quemadmodum ille cupierat
in secessu, ut in secessu moriatur.

Mirum est videre mortem, quæ primus est, & generalis effectus peccati quod illam produxit in Mondo, quemadmodum testatur Apofolos: mortem inquam exerceret am potestatem & imperium in innocentissimum omnium creaturam: illam quæ una vacua fuit ab omni genere minimi, videri posam subire, & illam, quæ dedit vi-
m mundo, subiectam esse morti. Credit autem admirans, ubi confidero gloriandom hanc Virginem, in ceteris res singularem fuisse, & immunitam a legibus, quæ sunt omnes hominibus communes, quoniam eduxit originem suam Adam, quia fieret particeps peccati eius, quod ipsa fuit Virgo simul & Mater, quod sine dolore peperit. & to-

Ratio alia , que impulit Salvatorem ut in antecessum per praeocem Resurrectionem illam educeret e monume-
to, est amor gratitudinis , quo inquit tot caritatis officiis , quod ab illa recepit , & quorum remuneracionem dif-
ferre nequaquam dicit post mortem debet , sed illam cor-
pori simili , & anima praefare . Ratio est , quoniam ab il-
lius corpore principia recepiterat adjumenta . Per corpus
fuum illi vitam dedit . Mens quidem consularerat per alienum
fum ; sed substantia , ex qua humanitas eius coauit , a cor-
poore eius desumpta fuit . Per corpus ilium alijs , lackavit ,
et quamvis actiones , que ad animam tantummodo pertinent , nobiliores videantur , ut car-
tias eius , altissima eius contemplatio , humilitas profundas
tamen habita ratione fuis pro quo illam elegerat Deus .
dici potest . Corpus fuum in hoc praestitio anima , quod in
ilio maxima adipincola fuerit Mysteria . quoniam in

Corpus Deiparae, quamvis morti obnoxium, non subiit
mentem sentientiam in aliis latam, ut subfaceret deos & cor-
pioni, que illud a veribus deaptaum, abrolimumque in
alverem redigeret. **Equum** erat, ut Dei Filius non ita
gereret cum Matre sua in confiderationem puritatis ani-
& corporis ejus, quorum altera innocencia vocatur,
sita est in immunitate ab omni genere peccati, altera
vero dicitur Virginitas, que praeferunt corpus a toribus
animis, & efficit in victoriam referat de infelici proclivi-
tate, que nos ad fenestrum volupantes impellit. **Sicut au-**
to, **Salvator** accepit nativitatem, quod corpus eius forma-
tum fuit ex parte corporis suis, quod Sanguis eius fluxit in
venis illis; verbo, quod **Filius Dei** debet illi corpus hoc,
cujus adiectus constituit accidentaliter gloriam Beatorum.
Quomodo illam negaret Matri, per quam alii eadem fru-
ti potuerunt? Si ergo referat Deus corporibus, iustorum
mercedem suam post generaliem Resurrectionem, eo quod
instrumenta fuerint, & organa, que servierunt ipsi in
obedientia magnitudinis suis, & si in eorum gratiam bre-
vius efficit tempus, ut iusta adipiscantur Sanctorum ambi-

habet, habet ab illo; sed quia Filius si misericors est, similiter etiam est iustus, & si noster Salvator est, est qui-
que iudex; quorum alterum si in nobis ceteris sensibus confi-
dientia, alterum imprimis sensibus formidinis. In Maria vero
nil est nisi misericordia, & pura innocentia; ideoque
quamvis misericordia filii, & peccator, ad Mariam converte-
re, non folum absque merito, sed etiam cum omni intentio-
citate, certus te non palliendum resipalfam. Graulare illi tan-
tum gloriam, & potestatem, sed utimelius gaude; & quia
eius gloria, & potestas causa est tu Confidentia.

Mare pecu- ejus gloria, & potestas eius est in terra Communitatis.
lare ab ali- Si homines secundum plenum Doctorum sententiam,
bus habet- ius habent ad Resurrectionem proprius fodus, quod corum
fidei respon- corpora habent cum corpore Salvatoris in Eucharistia ubi
propter ar- cum illo contrahunt peculiarium, ardorem, intimamque af-
finitatem, propter quam Sancti quidam Patres nos vocant
canitatem. Concorde, & Consanguineos Christi, quid nobis descendunt
cum fide, quod Mater Dei ipsius contractus cum Fili-
o suo? Nonne peculiariter applicari potest pura, & Vir-
ginali carni ejus id, quod Tertullianus dixit de carne
omnium mortalium? Quoniam ea pertinet ab ipsis titulis
huius Homini-Deo, quomodo diutius differre poteris Re-
surrectionem? Originem duxit de sibi illius, Corpus suum
factum est ex parte corporis ejus; Sanguis ejus fluit in
venis illius; ex ejus substantia hic Homo-Deus compactus
est, & ex ejus lacte aliquandiu nutritus: Huc non relar-
get tortus Dei?

Magnum est Divini amoris erga nos testimonium, deinde nobis Sanctissimam Matrem Advocatam, ac Patronam gloriae hac die. Nam post mortem, quam pro nobis subiit, ad promeritatem gloriam, quam amiseramus, postquam nobis dedit Spiritum sanctum suum, ut nos sanctificaret; postquam nobis reliquit merita Sanguinis sui in sacramentis, ut nos mundaret a peccatis nostris; verbo, postquam se totum impedit pro salute nostra, quam Salvatoris officium absolutum quodammodo perfectumque videtur; & postquam affendit in Calum, Juricis tantum manus obire videatur, quemadmodum ipse misit, qui hoc Apollonis significaret. Hie Iesos qui afflupsum est a vobis, quemadmodum *filius noster*, ita veniet. (Ab. 1.) Hoc remedium est illi faciendum cum hominibus; & quanvis misericordia illius habeat adhuc regnum suum in Mundo, tamen opus est, ut iustitia sua iura tueatur. Sed quid agit Deus iste amoris, & bonitatis? Dedit nobis sanctam *Advocatam*, & Patronam in Calo, & ut nos quodammodo protegat *protectionem*, ut iram fieriat, & nobis tuum adstrit perfugium; qua in re Salvador teget; tamquam Partem irritantem in rebellis filios, qui ut occasione nanciscerunt illis parcent; Mari mandaret, ut intercederet; & suam operam, atque autoritatem impenderet, ut eos in Patriis gratiam reconciliaret. Ita felicitas Sandissima Virginis nostram hodierna die constituit; ejus potestas nos protegit; ejusque elevatio sit amplissimum Ipcie nostra argumentum.

Si incomparabilis Maria puritas tantas habuit illebras, ut de Calo Verbum **Aeternum** pertraheret, cogere que inire fodus adeo arctum cum illa; credendum est non minus illi fuisse, ut ipsum impelleret, ut eam de muero erueret, & in Calum exsollet. Hic profecto proprius est huius Virtutis effectus, at quid in Pater, omnia de Calo trahere: *Virginibus, quae de Calo omnia trahas.* Videlicet omnes attrahit gratias, favores, & benedictiones, & tantum potestatis obtinuit ut illum ipsum attraheret, qui est Auctor omnium bonorum. Sed nonne codem jure dicere possumus, eamdem omnia in Calum attolleret, qui eis videtur locus naturalis ipsius, quo quidquid purum est, ultro ascendet? Hoc igitur Sanctissime Virginis Corpus parvus syderibus, & empyreo permanentur ne erat in terra, cum definitius esset felicissimum Calorum omnium ornamentum?

PARAGRAPHUS VI

*Delecti ex Asceticis, recentibusque Concionatoribus locis
hujus argumenti.*

Argumentū
Admiratio-
nis Angelō-
rum in hoc
Mysterio.

QUAE est illa, quae prereditur, &c. Altissimi Celorum Spiritus hodierna die, Christiani Auditores, summae concordi admiratione felicitantur hoc, confidantes Bea- tam Virginiam evertam ad altissimum Celorum fastigium, non quod illis meritum ignorant, vel ejus Deipara dignitatem, vel titulum, quo adit posseficiem glorie fibi paratam: sed quia tanta luce perfricti oblitaceunt vi- dentes meram beatitudinem super celsissima Seraphinam sublatam, quemadmodum illa meritis superat, & Sanctitate: *Quae est illa, quae prereditur?* &c. Sed homines mili- videtur eadem cum admiratione percontari posse: *Quae est, qui mortuus modo it singulariter, & cuius Separatum sit fons vita, reddeas corpus vixit, & pretiosum, quia computare possunt, & corrumperant? Et fane quid magis admirans est, sinebatur ne illius membra, & corporis membra, &*

Sicut huc Virginis nequam accidit, quod plenius mortalius, qui tempore nimis citè moriuntur; quia nihil, vel parum fecerunt, ut sanctam mortem appetant. & nihil ferantur.

zirrigui Paragraphus VI.

Canticorum Sponsa non sufficit dicere, Caritatem formam esse mortis infat: *Foris, ut morte, dilectio*, addit enim, *hunc illi cum inferno communem effe*; *jugum nempe violantium*, quam Dei privatio infert anima ab illo separata; *& duae sunt infernae amaraliae*. Quamagius igitur fuerit submissio, quia impulit Matrem Dei ad perierendum vite huius mortalissimum, quo separabatur a loco, ubi fuissent delicti, & quo omnia vota fuit tendebant, in cognitione felicitatis, que illam manebat, & ad quam tot annos crebro anhelitu cerebatur? Nonne dicti potest, mortis moram illi graviorum fuisse, quam mors ipsa ille sit, qui vitam ipsam afflictum diligunt; & singula momenta, quibus differerent, illi fuisse infat, mortis felicitas, atque accessibilitas? *Idem*.

Ita si aliorum fulget constantia in recipienda mortecum Aliorū

Ita si aliorum fulger constanter in recipienda morte cum
securitate, Sancta Virginis Constantia non magis erit ut
quam in tanta mortis cunctatione sustinenda. Submissio,
qua in homine Christiano requiritur, cum illam adventre
cognoscit, et, ut est animo accipiat; sed sancta
Virginis Constantia fuit illam lepto gradu venientem vide-

Hinc igitur argumentemus; si mors nostra pretiosa est, prout vita nostra Sancta est, & meritis plena, quia in pretio esse debet coram Deo: mors Sanctissima huius creature, qui adeo infinges fecerat progressus in Sanctitate, quodquidem nulla efficiatur dies, hora, momentum, quo non congereret Virtutes; Virtutibus, & meritis merita? Ceterum si in divina hujus Majestatis oculis nihil est pretiosius gratia, cuius vel minimus gradus praefendens est illis omnibus, que sunt in natura, si haec est nostra perfectionis mensura, & mox etiam beatitudinis nostra; si denique est, quod prius constituit, & nitemur mors nostra; quodnam esse debet pretium, gloria, meritum virtutis, cuius singula momenta proceperunt per nosa gratiarum incrementa, & cuius actiones singulae alia nisi praefluerint? *Pretiosa in confite Domini mors Sanctorum eius.* Mors allorum Sanctorum pretiosa est, ubi conjuncta cum Dei gratia inveniatur; quid igitur de illis sentiendum, quae supererat ceras perfectione hujus gratie? *Orationum*

visser mensuram Sanctitatis, quam ab illa expectabat Deus, ut ad destinatam ipsi gloriam vocaret. *Ibidem.*

formari, necesse opus est, ut vitam nostram componamus ad exemplum sue, & altius in mente nostra habeat Veritatem imprimamus, nos in morte non inventuros, nisi bona, quae fecerimus in vita, & bonum hoc futurum unice meritum nostrum: ita ut si eo tempore nihil conserfemus, tunc inveniemus manus habentes vacas, quin deinceps quidquid adquirere valeamus, vel augere nostram beatitudinem in omnem eternitatem. Adiectusque signum libro vite nostra: nihil ultra vel, abrabi, delequeri poterit. Heu! Quis dolor tunc erit, ad ea parum fecisse cum tot gratiis, tot subsidisi, tot sanctis inspirationibus, & motibus Spiritus Sancti, & tot occasiōnibus adquirendi infinita merita, & tot sanctas Virtutes exercendi? Verum cum inutilis sit illi dolor: nostrum est, si voluerimus beatam efficeri, & pretiosam Coram Deo mortem nostram, impendere omnia vitæ nostra momenta in referendis fratribus gratia, & adquirendis Virtutibus, quod unice coram Deo prestitum est. *Ibidem.*

Cogitare quanto fuit vis desiderii , quo flagrabit Mater haec amantissima videlicet Filium , quem se ipsa magis amabat , & pro quo unice vivebat ? Hunc Filium , quem sciebat Regem Cali esse , donec ipsa morabatur adhuc in terra , & traducabat vitam suam in lacrimis , & in dolore eo quod ipsius amiserat . Quoniam in Calum suscipiens ejaculata est versus locum , ubi erat gradus suum , atque thefaurus ? Quam festinatione testata non est , prolixo hoc tempore intervallo ? Horc verbis non licet exprimere ; sed aliquid conjicere possumus ex dolore , quo confessa fuit , cum triduo tantum amiseret eum , cum sese laetum recipere ex sollicitudine , quam praefertur , & queritur , quam testata est : *Ego , & pater tuus dolentes quievimus te . Heu ! Qui non patet eis annos tristitia , qui quis illius caruit adspicit ? Fater Novet .*

Cor eius tempore erat in Deo; Deus tempore traxit in eum
suo. Somnia eius non erat nisi perennis vigilia caritatis
& dicente poterat cum Spousa: Ego derminio, & cor meum
vigilat. (Cant. 5.) Peter Narus in Vita Jesu Iesu in Sancillis
fuit.

magis dilexit Deum suum, quam Virgo Sancta; quia definidum ejus respondebat cognitioni, quam habebat illius, quod proculdubio erat perfectissima praeterea creaturis in hac vita, quandoquidem majoribus pollebat luminibus. Ignor cognoscere quantum bonum sit gloria, cuius Auctorem intercesserat festaverat & tandem eadem carere: videat dilatam ubi annis triginta votorum suorum effectum; hoc idem est prater proprie, ac si primum mobile in cursu suo retineret. Vel pontus dicamus, sicuti magnum anima in altera vita supplicium est Dei privatio; cum huc anima fessi jaculator, ut illum affegatur contubitus incomprehensibilibus, & sentit illa se retrahit, vel propulsari in ipsa raptus sui vehementia; hoc quodammodo illud est, quod patitur Virgo Santissima in fuz beatitudinis dilatione. *Sermone in Eritis Christiani argumento ioco 4.*

zione.

iractulum
perenne
atam Vir-
em non
i in fin-
a momie.
propter
a amurie
*

rs Virgi-
miracu-
est, &
sterium
fatis
nigum.

fuz . Sed quis hoc asserere potest nisi ipse solus ? Nemo agnoscit unquam pulchritudinem animae fuz , neque thefau-
tos gratia , quos Deus in corde eius abscondebit . Mirum non est ; illius enim gloria non est similis gloria aliorum : Particularem ordinem constituit ; locum tenet ut colo calo-
tiorem loco ipsorum Angelorum ; & ut recte iudicium fer-
amus , gloria , quam posidet , non solum gloria est simili-
s gloriae Verbi Incarnati , sed quodammodo est eadem : *Gloriam cum Mater non tam communem iudice , quam tandem . Sanctus Petrus Damiani ait .*

O Res gloria! Videntur quidem Magnitudo, & Magnificientia opus eis domus Sancte tue. Hac de re insignia praeabiliti argumenta diu Aflitionis Sanctissimae Matris uestrae. Hoc erat Sanctuarium gratiarum, & ex eius thronum gloria; ita illam exaltavisti, ut natus illam superfregedaris; Eam coronasti Regnante universtorum; Rex folius illan praecedit; ipsa tamen gloria est; ut Dei ipsius gloria dicitur posse, vel Deus illi totam gloriam suam communicare. Apud te autem adeo potens es, ut ne ipsa quidem potestatis sue extensem comprehendere valeat.

Menstruatio Natura-
lis defumatur, et ex-
clusa est ex
Sanctificante
potestate, quia in he-
citate potest
nullus.

Regula qua ut possumus ad dimeritandam altitudinem
chroni Sanctissime Virginis, desumitur ex Magnitudine gra-
tiae inflata, & Sanctificationis, qua inquit Theologus, est
mensura gloriae, vel ut melius dicam, gloria nihil est aliud,
quam gratia consummata. Hoc autem gratia Sanctificans il-
lum data est in priori Sanctificatione pro ratione augustiniana
dignitatis Deiparae, & omnium officiorum illius, Mediaticis

hominum, Reparaticis Universorum, aliorumque titulorum, quo illi Filius suus communicavit. Hanc illa gratiam commendavit plena, atque integra cooperatione, cui perenne incrementum accessit; quapropter Theologi sefat Patrum sermoni accommodantes tribuan gratia Sanctissima Virginis speciem quamdam infinitatis. Gratia sit, & Joannes Damascenus inquit, abyssus est sine fundo; immensa est, & Bernardus ait: Oceanus est sine finibus; Dionyius Chartianus ait. S. Thomas illam gratiam consummatam appellat, quia confirmabat illam invariabiliter modo in poffellione, & boni exercitatione: *Consummata fuit gratia, consummata est in bonum.* Plenitudo gratiae excellentis, quam recipit tota vita sua curriculo, ut omnes actiones ejus fuerint meritoriae, & Virtutes singulares, atque incomparabiles. Doctores alteri explicant hujus gratiae excellentiam; dicunt, illam superare non solum gratiam aliorum Sanctorum multitudine graduum, sed per essentiam differentiam, eamque esse in ordine quadam incomparabiliter superiori; ita secundum hanc sententiam, minor gratus gradus Sanctissima Virginis cum sit gratia ordinis superioris, pluris sit, quam omnes gradus gratie excogitabiles hominum, & Angelorum in infinitum multiplicati; quoniam secundum Philosopherum principia, infinitum fore intercedit spatium inter species superioris, & inferioris individua. Iure igitur consideratis his omnibus gratiarum plenitudinibus cum S. Ildephonso inferemus, sicne quidquid Sanctissima Virgo in hac vita receperit et incomparabile, & quomodo ejus cooperatio ad gratiam ei insatisficiat; opus effectum gloriam suam, quia non aliud est, nisi gratia hac consummata, & coronata, incomprehensibilem, & inenarrabilem esse. Sicut ei insatisficabilem quod accept, ineffabile quod gessit; ita est incomprehensibile praeustus gloria, quod obtinuit.

Non postrema ratio propter quam Deus non glorificat corpora Sanctorum statim post obitum, hic est, quia in eorum vita quedam momenta fuerunt, non vacua crimina, & vili per hanc gloria dilationem aliquem iustitiae sustentare possunt offendere: Differ illos penitus remunerari, quia & ipsi aliquando servire distulerunt. Fuerunt alii, quod momentis sine illius gratia; non decrevit momenta quedam, quibus carebunt. Magnitudine gloria, quam praefontantur. Hoc autem dictendum non est de Sanctissima Virginie, quem representatur per illam Apocalypcos mulierem amaram sole ad ostendendum ipsam, quacumque in parte inspicitur, ab omni peccati habeat vacuum esse. Non iugiter opus est, ut in dilatione glorificationis sua ministrari patiatr um, & in aliis. Deus in se illis, cui alieno peccave-

bram penitentia, quam Deus inter nos, qui amissione peccatorum
et rei. Ne momentum quidem diffultus servire Deo, aquos non
erit et Deos vel uno differat momento illius remuneracionem.

Deus elevavit in gloriam in corpore simili, & anima San-
ctissimam Virginem, ut remuneraret actiones ejus eo mo-
do, qui Magnitudinem ineritorum eius conqueret. S. Ber-
nardus bona Christianorum opera vocata, *femina eternitatis*.
Sed notandum est non deesse secunda quadam, & activa
femina, fructus suos producentia simulae jacta fuerunt in
terram, cum alia, que tancam non habent fecunditatem
dilutis in illis producendis immorarentur. Operis bona alio-
rum Sandeciorum fuit quidem femina eternitatis, qua jacunt
in manus Iesu Christi tamquam in terram ferilem. Ger-
minant illa quidem statim post mortem fructum anima-
rum, sed corporum gloriae differunt in dicti iudicii. Sed
non idem dicendum est de bonis operibus Sanctissime Vir-
ginis: Cum peculare habent relationem cum operibus

Supponendum est gloriā eternā (que p̄t honesti in Sanctis omnibus) tribus ex rebus dimitri secundum communem Theologorum doctrinam, ex gratia, ex meritis, ex amore Dei. Hanc illi ratione tribuant. Dicunt gloriam hanc dari velut hereditatem Filiorum Dei; vel tamquam mercedem fervorum Dei, vel tamquam novissimum finem amicorum Dei. Tamquam hereditati metitire ex gratia, quae ex amicorum dei filii: Dei: ramonum meritos.

itia, per quam adoptamur Filii Dei: tamquam merces meritum ex meritis, quia nos hanc gloria dolos efficiunt; tamquam novissimum finis, metitur ex amore, quod centrum est nostra quietis. Apprehendite tres haec mensuras, gratiam, meritam, amorem, & videite, utrum per has pervenire nobis licet ad cognoscendam Magnitudinem gloriae Sanctissimae Virginis.

Sanctissima Virgo superat omnes Sanctos gloria , quia
Deum amavit, plusquam Sancti omnes sicut. Hic mater-
est et amor omnium tenuissimus, & amor Patris, qui va-
lidissimus est, & efficientissimus. Ceterum si amor paci-
t, & foveat mutuus donis, proculdubio Sanctissima Vir-
go plus conculbit Filio suo, quam Sancti omnes, & plus ab
eodem accepit: etenim hinc quidem illi dedit vitam, &
hunc recipit eam modo prioris singulari; quia nonnisi pro-
pter illum, & per illum est, ita ut non folium debeat In-
carnato Verbo gratiam, & gloriam, verum etiam ipsam
naturam. Si ergo ex me querieritis quinam pro omnibus
Sanctis Iesum Christum amaverit, nonne potiori jure,
quam Phariseus respondere debeo: *Aesimo, quia sis cui plus
donaris.* Et quia mirum, Sanctus inquit Boaventura, si
era omnibus diligenter, qui pro omnibus est dilectus.

Ut etiam iudicium feramus de gloria, qui respondit
mensura gratia, quam Sancta recuperat Virgo, supponen-
do enim est; Virtutem, ac meritum actionum nostrorum deflu-
min ex tribus rebus, que non magna indigena mentis atten-
tione, quia haec principia sunt, que in dubio nullo mo-
do possum revocari. Prima est habitum supernaturalem,
& infusorum, qui sunt velut caelii illos producentes. Exem-
pli loco ad exercendum actum fidei, aut perfecte caritatis
in Deum: Cum actus hic supererit omnes natura vires, opus
est, ut Deus nobis conferat potestate per habitum super-
naturalem, qui nos attollat; sed quia hic habitus iners per-
maneat, requiratur præterea gratia actualis, que nos præ-
tereat, & excite, hoc est, que nos ad agendum impellat.
Est demum opus eis, ut nostra cooperetur voluntas præven-
ta a gratia, ita ut si unum ex tribus deficit, nequeamus
accipere ullam Virtutis actionem; que eternam mereatur
sicut locutus est; sed ubi hæc tria contentiantur; hiis quidem
habitus sint validi, inde vero exciterunt, & impellantur
ad gratias actualibus, ceterumque voluntas feratur ad
Virtutis actionem pro omnium virium fuerum magnitudi-
ne, & utriusque gratia dicimus Sanctificantem, qua Deo
cepti efficiuntur, & qua proprie mensuram gloria nostra
in Calo constituit; tunc inquam hac gratia nostra cresce-
re potest, & in infinitum augeri. Sed quanto, quisnam per
alios, & fandioresque habitus in toto vix sua spatio
peratus est, quam Virgo Sanctissima? qui fidelius respon-
dit actualibus gratias, & moribus Spiritus Sancti? Qui
enique, qui ubi seruenter fructum percepit ex immenso gra-
tarum fundo, que illi tamquam in partem concense fuer-
int, quia in omnibus operibus ejus quidquam oriolum,
&c. inquit, quod non possit esse nisi in aliis.

Cum gratia sit gloria mensura, concipte quanta esse de-
bet hanc gloria ex admirabilibus incrementis, que Sancti
a Virgo sub vite extitum accumulavit; cum enim diu vita
illis horae nonquam fuerint conformes, subfquevis illam fan-
torem, pfectio remque, & Deo acceptiore efficiat,
nam prius. Sed quod gloria pondus, ut S. Pauli verbis utat,
De Matri
gloria judicem
cum est ex
admirabilis
bus incre-
mentis que
ficta in gra-

erentia hæc incrementa operata non sunt? Vos feretis iudicium ex his con siderationibus, quæ vos mihi licet ex hoc habet gratiarum incremento, ex fundo, ex quo hic progressus duxit initium, & qui semper eadem ratione proficit, at tandem consummatione, & perfectione huius gratiae, cuius corona, iustumque pretium est gloria. Nec si tu satis unquam assecutus sis naturam caritatis, & gratiae, qui sunt vel unum, vel duo ita ineparabili, quæ vivim altem ex altero dimittuntur, & crescunt, prout majori, vel minori fervore operamur. Posito igitur quod Virgo Sanctissima incepit agere cum uno tantum gratia tradu, qui si sece multiplicaret in singulas horas diei, numerus desistens intra spatium horarum quatuor, & viginti. Quia etsi et si a vobis ratio haberetur omnium momentorum, que in singulas horas possent inventari? Quamvis Virgo Sanctissima uno dumtaxat anno in terris manifesset, nulla mens est, que comprehendere valeat ad quem gradum, meriticum gradum pervenerit, cum assecuta fuerit terminatio.

Ad remunerations magnitudinem intelligendam, cognoscenda est meriti magnitudo; si enim tribuitur iuxta iustitiae leges, meritum debet exquare. Ad meritum autem magnitudinem aequalendum, S. Thomas hanc regulam tradidit: *Quantitas meriti ex duabus potest perscribi: una modo ex radice alientis, ali modo ex elevantis operis.* Spectari igitur potest

Bengtson el-
la debet
Virginia
meritum, &
que fuisse
meritatum e
test & dignitas agentis, & operis praestantia. Si inde rel
pictis agentis dignitate agens est Mater Dei. Quid au
tem dicere cogitatis, cum Dei Mater dicitis? Notisne
meritum ejus? Hoc est persona post tres divinas, omnium
dignissima. Nostis, quoniam sit Meritum Iesu Christi?
Tantum est, ut omnes Catholici Doctores consentiant,
dicantque ipsum in omnibus vita sua actionibus, etiam
minimis, infinite meruisse, ita ut unicum ex illius verbis,
unica mentis illius cogitatio, oculi nictus, afflatus, gref
sus effet valoris, meritique infiniti; & ratio, quia affe
tus vitam proceritate inter manus traxerat, & in se
tus. Ilam conservabat Deus per effectum miraculoso po
teftatis sue, tamquam Moysis rubrum inter flammas incom
bussum, & tamquam tres pueros in Babylonis fornace. Vim
tribuebat inaudita mente illius, fulciebat ejus imaginem,
efficiebat, ut omnes spirituales illius facultates in
ter has amoris flammis subsisterent; quapropter permisit, ha
c ujuis amoris violentia operaretur, ad praedaram hanc
animam a corpore divellendam, ejusque vincula omnia
combrunda.

Certum est Beatorum animam in Celo teneri desiderio
item cum conjungendi cum Corpore, quod sibi fu-
bitaculum in terra; & hominis partem alterius parte in li-
gere, ut ejus felicitas, & consolatio perficiatur. Hinc illa
Sandra cum impatientia beatam hanc diec praeostolat,
qua cum sui ipsius dimidiet et conjungenda. Hanc felici-
tatem suis votis praeventi, & in antecelum fruitor gaudeo,
quod aliquando habitu et informandi corpus, quod
sum gloriam perficiet. Sed Virgo Sanctissima in Celo in
antecelum gaudeo, quod sperare Beatis fatis est. Et sa-
me defendum illi fuit in Calum sensibile figuram divina
Maternitatis; videlicet corpus suum, per quod et in quo
concepit Deum per maximum omnium miraculorum. Illic
infere debuit sinu, qui tulerat ipsum, & quod illum la-
taverat, ut haberetur pro Dei Matre, & ut mox a Beatis
reciperet obsequia, & honores, quos tanta magnitudo
postulat. Utique, Salvator, Mater tua habere debuit in
Celo corpus, quod tuo materiam suppedavit.

De magnitudine glorie Sanctissima Virginis iudicium quoque fieri potest ex collectione Virtutum omnium, quia ita eminebant, ut arduum sit affirmare quemam esset praeferaenda; quoniam in summo excellenti gradu possidebat illas, & eaque exercebat modo prafantissimo, & heretico fute obice, & quin defectus aliquis admisceretur. Virtutes inquit Theologi, in Angelis sunt quidem immutabiles, sed merito parent. Meritum habent in hominibus, sed non sunt immutabiles; Una Virgo duplice hoc privilegio gavita est. Virtutes eius erant immutabiles, & meritoria simul, & quia amitteret meritum viatorum, iam corum erat praerogativa adepta, qui jam ad beatitudinem in Celo sunt, per glorificationem tuam decorarunt inseparabiliter. Quidquid in Celo est, ex fugore Assumptionis tuae inestimabile gloria, & decoris incrementum adquirit.

jam coram erat praesagio, & deinde intercessione
rum terminum pervenerunt. Humilis ejus erat fine fundo, puritas sine labore, patientia sine termino, obedientia
sine exceptione, Sapientia sine modo, fortitudo, & Virtus
in omnibus. Si ergo Virtutes singulae coronam merentur
in Calo, quoniam esse debet gloriosissima Virginis corona,
quoniam ornata esse debet fulgore Virtutum omnium, quia
in Sanctis aliis eluxerunt, & eas polledit eo in grade,
quam nullum patitur comparationem.

S. maria infra refatur. cum qui se humiliat, exalta-

que ad altissimum Empyrium verticem, quia ad extrema di-
que humilioris descendit; & si quare videtur Ecclesia,
quamna illa sit qua ascendit, & sublimis in Calum progre-
ditur, nonne reddi potest, hanc esse illam ipsam, qua de-
scendit adeo infra, & qua adeo felix humiliavit in terra?
Quae est ista qua progradientur? Ita ut si vobis metiri licet su-
humilitatis profunditatem, ego pollicar, me vobis affi-
guntur mensura glorie & elevacionis illiarum; sed utrum-
que menti humanae invium est.

Si tota Mariz vita traducta fuit in humiliacione , quis afftere potest quantum post mortem fuerit exaltata & quod coronis in Celo ejus humilitas fuerit decoranda? Iudicium ex eo ferri potest , quod fecit Deus , & quod quotidie facit in terra ad Deiparum gloriam. Nemo unus ignorat quoniam altaria , quoniam Templo fuerint extracta , quoniam instigunt dies festi in nomine ejus , & quoniam populi affluentia , nam amoris , quo a Iesu Christo diligitur. Hic vult , ut ad eam coniugiamur obtemperantibus ab ipso gratias , quibus indigemus ; & nihil magis abhorret a spiritu fidei , quam honore velle Filium , qui accedamus ad Matrem periturae per hanc gratias , quas cupimus.

stituti dies festi in nomine eius, & pompa celebrantur. Liqueat quot Reges gloria fibi vertant illi famulari, & regna tua eidem vestigalia subficerere. Audio dicere ad honorem Sancte huic Virginis deferendum, ad roborandum fiduciam, quam habent fides omnes post Deum in illius protectione, Deum non pauciora, quam pro Ecclesiis sua institutione operatus fuisti miracula.

Sanda Virgo mortua Amoris excelsit, & elata est. Neque mirum video debet illi ut vobis lam piaz amore mortuam suisse; infans portentari cert illam diu- tericordie. Facilius aliquid exaudieris ad Matrem con- fugiens, quam Filium rogans, non ex eo quod in illa plus sit potestatis, aut misericordiae; ipsa enim quidquid utriusque.

corporibus suis propensionem; gratitudo quam habebat pro gloria Matre sua, nonne iuste postulabat, ut etiam in gratiam eum breviater tempos, & minime expectaret terminum communione omnium hominum. Refunctiones definitum, sed aliqua distinctione uteretur erga illam, que ipsi tanti momenti, & essentia officia praefliterat? Poterat illi videtur se in possessione gloriae corporis sui, quia in partem vocaret illam a quo illud receperat? Pati poterat, ut corpus hoc, quod illi dederat vitam, tandem mortis pabulum fieret? Neququam. Filius hic fatis gratius est erga tantam Matrem: in illius finu vitam recipit, eaque illi in Sepulcro refluit. Illa eius Mater est, illi quodammodo Pater erit ipsius, vietissim vitam illi reddens; & quoniam in Calo anime a corporibus separatae tuerunt semper secretam fessu cum illis conjungendae proclivitatem, & ante illud tempus earum felicitas integre perfecta futura non est; Maria cum semper fidelissime Dei Voluntatem compleverit, adimplerit suam, concedens illi, quod non potest non concupiscere, licet sit Beatissima; & hoc desiderium longe distat a desiderio sancti Pauli. Non querit a corpore suo separari, quod ejus viventis erat votum: modo cupit cum eodem conjungi. Hoc debet arca non poterat permanente in terra aliena; opus erat, ut collocaretur in Calo. *Idem.*

Sanctissimæ Virginis anhelare potest ad propriam felicitatem; Quamvis descendenter ex Adami progenie, criminis ejusdem tuit exors; neque illud vocari poterit corpus peccati, sed corpus Sanctitatis, & gratiae; qua excellenter iuit participes sanctificationis anima sua, cuius splendor refluit; & quodammodo se se effudit in omnes facultates illius. Verum etiam sensibilis illa Virginis pars per fenes recepte privilegia Sanctitatis, que illam Sanctiorem efficerunt præ omnibus aries, ac Temporis; semper enim Spiritus Sanctus vacavat, vel ut redderet corpus illius dignum, quod Jesum Christum recipere, vel dignam gloriam, quod illum recipere. Quod si gratia plenitudo ita se effudit in Sanctificationem Corporis sui; nihil ergo est in illa quod retardare vel minimum valeat; complementum felicitatis, que illi propria est; nihil quod non metet triumphantum Assumptionis fusi; & illi singulariter, & cum privilegiis applicare possumus id, quod de omnibus Christianis dicit Terullianus. Particulariter ad excitandam in mentibus eorum spem resurrectiois, postquam rationes magnifice protulit, quis hominem caro, multoque magis Christianum habet cum Deo: ita argumentum; *Hactenus non refutatus titulus Del 2 (Terull. l. de Resurr. carn. cap. xij.)* Poth autem hinc credibile non est, carnes quae pertinet ad Deum non rationibus, non aliquando refutetur? Dicamus hoc ipsum potiori jure de Sanctificatione

Mora ex illi se ferunt
subiecissentur
salvatoris; non
et amplius
procederentur.
Mox etiam
debut in illis
mores ab
febus
mutari.

Venit et Virginem Sanctissimam subiectam fuisse legi
communi morienti, qua non est amplius turpis, postquam
nomini omnium Salvator femei illi subiecti, & saepe mo-
dus, & cauta illam subeundi effecti gloriosum: sed a pa-
tredine, & corruptione, qua mortem consequenter, & quæ
hotrius client, Virgo Sanctissima præfervanda fuit, &
dicti possunt de illa in hac occasione verba, quæ dicta fue-
runt in alia, de insigni quadam Regina, quæ ejusdem erat
figura: *Hoc leo pro omnibus est constitutum: sed non pro te.*
(Ephes. 15.) Quemadmodum Sancti Filii tui per gratiam
tibi fuit communicata, omnibus esse coepisti per infigne pri-
vilegium; nequaque omnibus fuisse corruptioni, que me-
ra et peccati pena; quandoquidem aliquo de terri
meravigliosum in Caelum. & de hoc sicut in alteras finis ho-
mibus, & in aliis in Caelum. & in aliis in aliis. & in aliis in aliis.
Virgine; *Hec non refuges roties Dei?* Quomodo fieri pos-
set, ut caro adeo sancta, & divina, qua pertinet ad
Deum tot, & tam arctis vinculis, qua habebat in se tam ubi-
rem sanctificationem, & tot privilegiis ornatam, quæ adeo
perfekte recipiebat emanationes, & effusiones gracie animz
fug, que adeo eminenter particeps erat sanctitatis Iesu
Christi, tandem privatetur resurrectione, aliquis glorie
prærogativis, que jure propter tot titulos illi debebantur.
Non ita, Salvator mi. Oportet eff. ut iustitia tua properet
educere illam de lepulcro, integrumque in Caelum attolleret;
coronatura per plenitudinem gratia, quam in terris obti-
nuit, & tandem satisfactura studiis caritatis sue, que cor
ilius inflammarunt. *Biroz fermene de Assumptione.*

graviter in Cælum, & de hac vita in alteram non
medio turpi, quod extremam humiliacionem nostram con-
stituit. Sed cum Dei Mater semper exteris Sanda, sem-
per pura, & nunquam hanc amiserit innocentiam, quam
habuit a primo vîte suâ primordio; illa non debuit haere-
re in inferno, sed ut in Cælum, & se tornar posse, ut ipsius Apia-

Maria parturit illam ad corporis incorporeitatem in Regulo: Cum purissima peccatoribus debitam. **Item.** non minus quam anima conulerit ad attrahendum in uterum ejus **Aeternum Verbum;** quod est puritas eadem; inferendam est, hanc non minus illi suis contulisse ad generosam in tumulto incorruptibilitatem. **Deus profecto ad tempus aliquod** quibusdam Sanctis hoc privilegium communicavit propter hanc Virtutem; que corpora nostra ad Angelorum conditionem attolli; sed si quis unquam frui debuit hoc favore, hac fuit Virginum omnium purissima: si enim in natura quedam sunt corpora incorruptibilia, cuiuslibet Celi sunt; & sydera in qua violentissima quævis agentia imprefromerent efficiere nequeunt: ab' aliud melius hoc mereetur privilegium; quam Sancta Virginis corpus, cuius puritas Celestis erat potius, quam terrena; cum altiorum hominum corpus sit origo cupiditatum, & appetituum irregularium, & causa vulgatorum omnium flagitorum: **ubi enim regnat lex illa adeo repugnans spiritui;** de qua verba facit Apostolus: **Sensio altam legem in membris meis repugnare legem meam.** (ad Rom. 7.) **Item.**

Aliud ius incorruptibilitatis corporis Sancte Virginis defunctorum ex affinitate, quam habuit cum illo, qui edidit Sanctitas; & puritas est; quippe lex edidit, quia Dei Filius tenebatur, ne pateteret proprium corpus suum cum divinitate conjunctum in cinctis redigi, cogebat illum, ut praleveretur corpus Matris a deo detecere, quod quadammodo refiliseretur in ipsum, eo quod ex alterius carne facta fuerat caro illius; & sicut fandus Joannes Damascenus eidem in iuxta principiis ratiocinatur dicens, quomodonam illa, que tuleraut in utero suo essentiam Sanctorum, portarant coniunctione esse subiecta, & quomodo ita consig-
nata permaneberet, & ut augeat, atque utrumque perficiat in glorio statu, in quo inuiditer videtur amabilis. Post enim ex vobis quarto, quomodo Jesus Christus possit perfecte satisfacere studios caritatis Mariæ, nisi illam in anima simili & corpore attollat in Calum, & nisi adducat illam in statum, ubi valeat perseverare in amore spirituali anima fuz, & in amore sensibili cordis sui? Nequamquam fatus non est, ut statim post mortem anima eleveretur in Calum; fatus non fuerit illius Garitati per dimidium frui; opus est ergo, ut habeat in gloria cor istud, & corpus, ut utrumque repleat amore. *Idem.*

terante corruptione esse iubecta : & quomodo id conciliari potuisse cum gloria, que illi cedebat ex partu Hominis Dei? Quomodocumque vas, quod gloriosum hoc unguentum ceperat, illius odorem non restauisset, neque aliquam sensilitatem efficiunt? Si Arca Fœderis, que non aliud erat, nisi Deipara figura, confecta erat ex materia, & quae illam præservare poterat ab iniuria temporum, & vermium pabulo : fuisse ne Sapientia Dei majorem curam sufficeret figura, quam rei ? iopera precium fuisse, ut Arca : qua nonnulli parum innani complectebantur, illud haberet privilegium, quod negatum esset Arca viventi, & Animata que gestavit Deum Celi, & Mundi Salvatorem? Non hoc esset palam neglexisse officia magis naturalia taliis Filii erga taliem Matrem? Idem.

Quemadmodum sanctus Paulus appellat omnium hominum corpora, *corporas vestras*; (*ad Rom. 6.*) mirum non est, si corpora aliquam sustineant imaginem poena dilatatione beatitudinis sicut debite, & si ad aliquid tempus in tabernaculo resurgantur. Sed aliis conditionibus Corpus

Iluxit tandem aliquando illa dies, quam tantopere con-
cupisit Sanctissima Dei mei Genitrix, dies haec, a
tempore plena vota tua. Sat in terris virilis, sat in ha-
lucinariis viles floraris, & in hoc exilio. Mors tandem
tuus Esse fecit. Sed continetur. Culum ut celebret hanc

Præoccupata hæc resurrectio singulare privilegium est, & gratia, quam fortasse unum concessit Genitrici sua; sed quamvis nostra dilata sit usque in finem saeculorum, nihil nobis negligendum est ad eam perfectiorem, ut illoremque efficientiam cura, quam gerere debemus conservandi paritatem corporum nostrorum ad exemplum Sanctissimæ Virginis, & exhibendi membrorum nostrorum servite iustitia. (ad Rom. 6.) Profecto nihil melius nostram nobis ostendit infirmatorem, affectiōnem, & nihilum, quam tumulis ad peccatum, quo seruit os oculos rediguntis sumus. Frustra superba attolluntur manusfolia, fructu magna fieri cibantibus Epithatis; quocumque modo ibi simus, semper videmus vici, & coram tanta hac funeris pompa, legimus, nos non nisi pulvrem, & cinerem esse. Ecce humilationem, quam nobis meretur peccatum, nos faciens reos mortis. Illud vero non excitare debet, ut in hac vita ex corporibus nostris tot efficaciam instrumenta Sanctitatis, quod cum facta fuerint membrorum Salvatoris, qui caput nostrum est per afflictionem quam nobiscum contrahere voluit, imprimatur in eorum cineribus Virtutem vivificantem, que illas aliquando de eorum sepulcreis exticabit. In hoc sita est spes Fidelium, hoc illos confolatur, hoc facit, ut patienter omnes vita huius arborum sustineant. Haec spes resipua est in sano meo; (Job 19.) ut sanctus Iohannes exclamabat. Verum quædam modum resurrectio hæc non huic fiem facit, & conditum Calum, ut celebrat nunc triumphum tuum. *Sanctus Amor*, propter quem tanquam elan-
guishi, hodierna die tibi mortem adserit; sed si tibi fluxam, obsecrante eripit vitam, aliam tibi conferit gloriosam atque eternam, & si offere Corpus tuum in monumentum, traducit animam tuam beatam, atque triumphantem inter caelestis Sponsi brachia, & in suum Dei ipsius. Quid dico? Animæ tua gloria quam primum refluit in Corpus tuum. Deus, qui recipit te in Regnum suum, & qui coronat te, noli vult deesse tibi felicitati; neque vult, corpus hoc ad eo innocens, & purum, unde humanam carnem suscepit, obnoxium permanere corruptioni, nec ut cetera, verium pubulum heri. Vix sepulcrum fui in umbra sepulcri, cum præoccupata resurrectio inde illud excivit, & divina Vir-
tus ad Calorum fastigium exvectit. Quantum temer in terra humiliasti, tantum in Caloeras glorificanda. Quantum profecisti ex gratia donis, tantum gloria donis eras cumulanda. Quantum gemitum curum hujus adorabilis Filii, cui vita mortalem dedisti, tantum, erat equum, ut ille gereret curam cui post oblitum, reddens tibi vita immortalitatem. Cum tali Dominio nulla ungum sit jactura, & quocumque stet nobis pretio illi servitutem impendere, semper ubermnia inde reddit remuneratio. *Pater de Valois de Mysterio Afflitionis:*
Sanctus Gallus Venerabilis dicitus reliquias, quæ San. Elegi-

Job exclamabat. Verum quodammodo retinetur nactio eius similiis in omnibus corporibus, & alia emergent ex tenebris sepulcrorum fuorum luminibus nitentia, gloria, & immortalia, & alia de puretate ad supplicia migrabunt, & de cineribus ad flamas inferni; nostrum est videre quam corpora daturi sunt terra, ut sciamus quo in secula erunt a nobis recipienda. Si enim duribus coquintata fuerint, & terrenis corrupta voluptatibus; si anima occupata fuerit, ut eorum commodis, ac deliciis inferviret; quid aliud ea manet, nisi misera aternitas? Sed si illa in vita hanc mortificaverimus, si illa a peccati labo preferaverimus ad Sanctissimum Virginis exemplum, in ista ueritate tamquam instrumentis ad Virtutem exercendum, quam in luce fulgentibus probandum ex tunculo, & quam mercedem a puritate auctore consequenter?

Kies nemis, ut aliquis enarrare excusum gloria & nati-

De Sanctissima Virgine id dicere possumus, quod Sanctus Paulus dixit de Filio eius; humilitatem videlicet illius esse principium, atque membrum elevationis eius in gloria. Illa non ascendit, nisi qui & descendit. Nulla Creatura altius evecta fuit; quia nulla inferius se abaserat. Singuli gradus humilitatis illi glorie angulos gradus promoverunt. Omnipotens non fecit illi magna, nisi quia reflexi humilitatem ancilla sua fuit. Illa induita fuit gloria, quia decebat Deipara dignitatem, quia qualiteram ancilla suscepserat. Thronus illi potius fuit in sublimiori Calorum parte prope thronum Filii sui, quia se se cum illo in Bethlemitico Specu contumulaverat. Exaltata est super omnes Choros Angelorum, quia se infra omnes homines demiserat. Sanctissima Virgo per humilitatem suam detraheret. Deum filium de sinu Patris in suum: sed Deus

Fieri nequit, ut aliquis enaret excellum gloriae & beatitudinis
mitatam throni Virginis Sancta. Neque mitam; quippe
gloria ejus, ut inquit Arnoldus Carnotensis, non est simili-
tudis aliorum gloriae, sed peculiare ordinem constituit. Lo-
cum tenet incomparabiliter elevatorem, quam Angeli, & ut
aquaum iudicium feramus, gloria quam posidet, non solum
gloria est similis, sed eadem quodammodo ac gloria Verbi
Incarnati: *Gloriam cum Mater non tam communem iudico, quam*
in lucis case magistrinum & magistrorum

sam-sam. O Rex gloria! lumen tane magnitudinem et magnificiam esse propriae domus Sancte tue; hoc luculentem ostendisti in Assumptione Sancta Matris tuae. Hac erat gratia Sanctuariorum, ut vero fecisti gloria thronorum; tu ilam ita exalavisti, ut te unum videat supra se. Illam coronasti Reginam universorum; Rex dumtaxat procedit eam. Auge gloriola est, ut hanc diceres esse Dei ipsius gloriam vel Deum illi omnem gloriam suam communificare; tanta est, & adeo potens apud te, ut ne ipsa quidem valeat sua potentia magnitudinem intelligere. *Pater Novus in Vita Jesu in Samali fuit.*

recepit congrua fuerit dignitati Deipara, quia enim infinita est gloria, quia fructus tantum superaret gloriam; quia homines, Angelique frumentum, quantum qualitas Deipara superaret qualitatem creaturæ. Superaret gloriam Virginum, quia prima fuit, & Regna Virginum, quia ceteris praefuit puritate. Superaret gloriam Doctorum, quia pulchra est Stella matutina, quia fulgoribus suis Mundum universum illustravit. Superaret gloriam Martyrum, Apostolorum, & Angelorum, quia præfuit illis confititia, zelo, & amore. Constituta in sublimiori parte Regni Filii sui, quibus plausibus declarata est Regina? Sed cum potestas, quam ibi habet, congrua sit ordinis; quem tenet, quia nobis est fieri ratio, & iustitia; quoniam potestas quam ibi recepit certos nos facit protectionis sue, & gloria, cujus adit potestim, nobis ratum est pugnare illius, quo nobis promissa est? O suauem conformatio[n]em homini, qui in vita sua expedit Virtutes Regiae Virginum! Pater Genitilis in solitudine Virginitatis.

est apud Filium suum. *Aftris Regis a dextris suis. Parte Duxus, in Assumptione.*

In Assumptione Sanctissime Virginis confidere Regis coronatam, Virginem triumphantem, Creaturam per omnes beatorum Spirituum Ordines collocatum, verbo, elevatione, & exaltatione, & quoniam illius erga Deum fidelitatem, & humilitatem, & humanitatem, & non illam merita, admirata, & mirata, & demissa, & amata, & benevolenter, & quem castis visceribus suis gestare merita est. Fato, hoc magnum aliquia est, aliquid quod superat quamlibet expressionem, & propter quod exclamare licet: *O altissima dominatrix! O Abyssus thesaurorum Dei!* Hoc nobis primum proponere videtur. Ecclesia in hac sollemnitate, & in hoc tempore de hoc Mysterio confiderationes fortasse usque ad hanc diem convequierunt. Verum si hoc verum est, & que non ultra progressi sumus, quoniam augustinianum nobis visum fuisse hoc Mysterium, audeo dicere nos vos, nec me illud fari esse auctoritos. Nam verum est, hos illud effe quod in Sanctissime Virginis Assumptione magnificum est, & enteicit: sed Spiritus fidei, qui ut Sanctus Paulus ait, penetrat mysteria secreta, & ut Apostoli verbo utar, *Etsiam profunda Dei,* alias nobis aperit causas admirationis. Ecce unam, que vobis stuporem injicit, sed que vos adhibebit, & ex mentibus vestris erosione excutias, excitabit in cordibus vestris sensus accriminos (pel) Jutorum. Quid ergo concipio, vel quid mihi concipendum est in eo, quod celebramus Mysterio? Matrem Dei glorificatam, non absoluere, ac proprie quia fuit Dei Mater, sed quia fuit Deo fidelis, & obediens; sed quia fuit humili coram Deo; sed quia proper duplicitem hanc qualitatem fuit singulariter, & per excellentiam ancilla Dei. Ecce quid in Assumptione ejus confidem, tamquam essentiale, & pricipium, quod nobis sit confidendum. *Pater Bourdalone Sermon de Assumptione.*

Tunc fata fuit Sanctissime Virginis accessio gloriae super gloriam, quemadmodum in terris gratiam accepterat super gratiam. Angelii Domini, Animes Beatae, Sancti, qui Deo resurrexerunt in Cœli, fulgetis quidem Sunt infar: *Eugebone Justi fons Sol:* verumtamen non nisi servi Dei ejus & omnis admiratores Spiritus. Sed quoniam in hac domo patria familiis plures sunt mansones, harum amplissimum occupare vobis non licet; haec reservata est Matre vestri Redemptori, qui ipsa etiam futura est loco throni. *Postea in secessu munus.* Verba admirabilia, quemadmodum quidam Patris collocaverit: *Aftris Regis a dextris suis.* (Psalm. 44.) Et eodem modo quo in magnam cellum gloriam Sanctæ humanitatis: *Justus ut palma, sic etiæ fons.* Gi collocari, ita cestis in maximam Virginis Sanctæ gloriane proprie. Volum suum confitui. Nam, ut Sanctus Augustinus ait, quo in loco melius locari poterat Dei Mater, ut facias amplam scelerum tenebras, quam prope Filium suum? Mihi videoeas potius, quam alia qualibet die de illa praedictari posse verba, qua olim Mulier Evangelica, dixit: *beatus ventus, qui te portavit, Subter, que factisti!* (Luc. 21.) Ex Specie. Oratione Panegyricarum, tom. 2.

Sicut merita, & Virtutes Deiparæ nostræ locutiones, & cogitationes omnes excedunt; mirum non est, si pompa, & triumphus, quæ illius in Calo remuneratio est, excedat quidque valer excoxitari. Quapropter non audeo vobis ob oculos exhibere, apparetur & magnificientiam Specaculi, quod exarari non potest, & cuius illud etiam modicum quod concipio, idem mihi negotio facies, quod olim antiquorum Imperatorum triumphi spectaculis suis. Eorum quippe animas distinebatur toti objectis, qui ceteratum in eorum oculis incurvabant, ut nesciret vis copotes sui quid narrare debent ex eis, que videant; adeo iucunda rerum admirabilis confusio illos perstinxerat. Relinquamus igitur Angelis, beatae Spiritibus hujus pompe curam, epineam, triumphales concentus, & admirationes, per quas incinctare invicem clamant: *Qui est ipsa que progreditur?* (Cass. 6.) Malo vobis cedat utilitas: Quem enim grati animi sensu pro nobis ferre debemus ad intuitum, vel saltem cogitationem triumphi gloriose Dei Matris, & quandoquidem fructum fructu victoriarum, quoniam spem exortar in nobis triumphus illius, qui exortit etiam exercitus Principis hujus Mundi, quemadmodum illum Dei Filius appellat; qui illius confitia, & machinacione discriminat; & quae tandem ita huic hominio ostorem infirmat, ut ne suffinere quidem valeat ipsum Mariæ nomen, a quo virtus est?

Profecto præcipius fructus, quem percipere debemus ex victoriam, ac triumpho Deiparæ, est, ut olim in victoria, cum triumphi aperiebant carcerum Janus, & captivorum compedes confringebantur, rati in libertatem vindicabantur, quod confuevit, adhuc cum Supremi Principes adeunt postulationem imperii sui, illigae diebus, qui publica aliud dicuntur festivitati; ut per hoc omnes hant latitutem, & publica liberalitatis confert, hoc ipsum hodie dicere possimus de gloria. Virgine in pompa triumphali ejus Ascensione: *Captivum duxit captivatum.* (ad Epist. 4.) Vos igitur qui jam pridem lugitis sub tyrannie cupiditatem veterram, si vultis egredi ex turpi hac servitude, quandoquidem ille qui ceteras veras perfringit, præsto est, ut in honorem triumphi Genitricis, sua conferat vobis felicem Filiorum Dei libertatem; vos qui fontes ejus, & ad conscientie vestrae tribunal dammati; vos, quos divina justitia penebit, & prope est, ut ad terriblem ejus tribunal prodeatis; nunquam se se vobis obrulit tempus, aut occasio favo-

rabilior ad obtinendam gratiam vestram, quam dies triomphi Deiparæ; quoniam per illam Salvator eripuit omnes homines de servitute demonis, & peccati, in qua nascimur omnes. Ah! si miseri in eamdem relapsi sumus per novam felexer, si novis revindi sumus catenis, si in viis nostris nobis occurruerit difficultates, que nobis insuperabiles videantur; confugiamus ad Sanctissimam Virginem. Per intercessionem illius ea, que nobis circumstant pericula evitabimus, invicibilis superabimus hostes, tota corum potentia in nihilum redigetur, & tranquille fruemur beatam libertatem, quam Filius incomparabilis illius Dominus nobis promeruit. *Auter Sermonum de diversis epc.*

Ut rectum de Maris gloria feramus iudicium, *Sanctus Bernardus ait,* considerandum est, hanc ipsam Virginem, recipit Marca, quæ calix viceribus suis recipit Mundi Salvatorem ipsa in honore incarnationis die, vicium ab eodem recipi Filio in Myrtore sua Assumptionis: *Quem invenerunt in Mundum prius Celos locupletos, ab eo suscipiens sanctam ingediens civitatem.* Maria sicut Marca Felix est, idem sequitur Pater: *Felix plane Maria fuit cum illum recessi Saluator, fuit cum suscipiens a Salvatore.* Maria magis debet Deo, qui illam sibi in Matrem elegerat, in loco dicto, quam Deus Maris, qui illi finum suum commoderaverat, gallosum est ut ad divinam Maternitatem attolleretur. Verumtamen cum Deus in nobis ipsa sua beneficia remuneretur, non cessat referre gratiam operi sibi a Maria praefata, quasi illi debetur, ideoque ipsam vocat in gloria societatem per Assumptionem Myterium. S. Bernardus ait, aquam fuisse, ut Jesus Christus Mater sue in Calo tribueret locum honorificissimum, quoniam in terris illi dederat dignissimum locum omnium, videlicet uterum suum. *Nec in seruis locis dignior, sicut Virginis finis, in qua Filius Dei suscepit regnum nostrum nec in Calis locis dignior illo, in quo habet Maria suscipit.* Ita ut sicut Pater aeternus Filium in die sua Ascensionis ad dexteram suam collocavit: *Dixit Dominus Dominus noster, sede a dextris meis,* (Psalm. 109.) idem Dei Filius Matrem suam a dextris suis in die Assumptionis collocaverit: *Aftris Regis a dextris suis.* (Psalm. 44.) Et eodem modo quo in magnam cellum gloriam Sanctæ humanitatis: *Justus ut palma, sic etiæ fons.* Gi collocari, ita cestis in maximam Virginis Sanctæ gloriane proprie. Volum suum confitui. Nam, ut Sanctus Augustinus ait, quo in anima illius inveniebantur. Talis altitudine fallit oculos intuentum, & ipsi etiam Angeli eam sequi non possunt. Sicut nobis sit illam admirari, simulque remittere gratias, quam contulit nobis, non exemplis suis excitando ad voluntatem, & amorem Filii sui. *Item.*

Quoniam Evangelium nobis non significaverit, quid accedit corpori Sanctissime Virginis postrquam egressum est de Sepulcro, Patrum omnium fententia est, ablatum fuisse una cum anima in Calum. Quam pulcrum erat videre hanc Cali, terrenique Reginam lucidorem Solo lucenti in curru fursum atolliti, devicta morte, peccato debellato, exhausto monumento, Apofolis in extinxim raptis, Angelorum caterva circumspeta, qui in variis dispergitis choros, & aereni suavitatis malentes concentuant, celebrantes Virtutes ejus, narrantes mirabilia, illius concinuit laudes, certaminis, victorias, atque triumphos! Dicam ne hujus Assumptionis majori cum apparatu peractam fuisse, quam ipsius Iesu Christi Ascensionem. Cur autem non dicam hoc post Cardinalem Petrum Damiani? *Salva Filii Majestate, auctor deam Virginis Assumptionem longe dignioris fuisse Christi Ascensione.* Quia, Scriptura teste, ascendit inixa super diutum fuisse, qui occurrit obviari illi, & qui honorans praesentia sua, Matris triumphum, hunc quoquammodo effici celebriores. *Sermon Manuscriptus.*

Postquam Iesus Christus *Memorial* reliquit ascencurus ad Sancta Virginis triumphi, dexteram Patris, omnia desideria cordis Sanctissime Virginis, quæ fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Elevator *Sancte Virginis, qui thronos adfili duxit.*

Sanctus inquit Augustinus. Aequum enim erat, ut filius, ut Filius Matrem suam collocavet in prima honoris fede, in qua collocauerat quod a Matre receperat, suam videlicet Sanctam humanitatem. Pater aeternus julit Filium suum sibi a dextris accubente, & Filius ibi ad dexteram collocavit Matrem in die Assumptionis eius.

O Deus! Quam sublimis est thronus Sanctissime Virginis,

quandoquoque posuit ei a dextra ipsius Filii Dei? Quo modo illum suscepit licet, in elevationem eius meritarum!

Meminerimus folum quo nos docet Theologia, glorian fuscundam meriti Magnitudinem tribus, meritum vero in

Caritate fundari, Caritatem in gratia fidelitatem constitui,

& gratiam ianit ei, quod de anima Deus habet, consilio.

Meminerimus gratiam sanctificantem datum fuisse Sancte Virginis in prima ejus Sanctificatione pro augustiniana illius Deiparæ dignitate, & omnium magiorum officiorum ejus, Mediatricis hominum, Reparatrix Universorum, &

infinitorum aliorum titulorum, quos illi Filius suus com-

municavit. Meminerimus ipsam praecalare utam fuisse

gratia per plenam, integrumque cooperacionem a prima

filiis Conceptionis articulo ad extremum ulque vita sua

spiritum, non sine iugis incremento, quin ne somnis quidem

illius interpellaverit. Post hoc dicite mihi quem tandem

invenietis acervum dicitur, gratiarum, thesaurorum,

quorum ali super alios erunt, conserui, & consequenter

quoniam est illius in Cœli elevatio? Hæc incomprehensibili

lis est; ideoque cum sancto Bernardo vobis dicere tenuerit,

Con-

Paragraphus VI.

Filium, in *gloria, qui* *in principio suo esse incomparabilem, non secus ac in pro-*

gratia, non *gratia, ac termino.* *Sanctus enim Spiritus ex primo ipso*

Conceptio momento ingressus in cordis ejusdem posse-

habetur, ut *ad eo vivida amoris flammam succendit, ut*

ex Patrum, arque Theologorum sententia in ipso actu pri-

mo, primoque vita sua momenta superaverit præstans-

sum quæque Sanctorum omnium & nobilissimos Cali

Spiritus in celissimum perfectionis corum fastigio. Quod si

hoc principium fuit admirabile, quid cogitandum est de

progressu? Mirum ne esse debet, si Patres afferant, per

solum confusum, quem praefit. Angelo ipsa die in-

comprehensibilis Conceptio Verbi, ipsam plus meru-

scit, quam onnes Martyres simili in pallionum suorum

aceritate, & demum plus quam quidquid Sanctorum est

in Cœlo, & in Terra per jugem Virtutum, quas ex-

colunt, exercitationem? Quid igitur dicens de progressu?

Mirum fuit citius nos, & *gloria tua, accepta erant tibi obsequia nostra; voti reos miserere*

te, & quoniam propior es fonte gratiarum, magis, magis nobisram,

que in nos eas defendere facies. Hac fretri ipsi nosmet

ad tuos pedes prostreremus, tibique homillinga obsequia,

ferentiliusque preces offerimus. Te tamquam Reginam

nostram salutem, simulque invocamus te tamquam mi-

*sericordem. Pater: *Regina* es, pro nobis omnia potes;*

& quia Mater es misericordia, pro nobis visus, quid-

quid vales. Quoniam igitur nos tua arceat Magnitudo, hoc

animis nos allicit magis, & quoniam nos deterreat, potius

animos facit, & confortat. Quid nobis expectandum non

est a misericordia omnipotente, vel a potentia misericor-

*dit. *Pater Volois in Ascensio.**

Cum Santa Virgo sit exemplum Sanctæ mortis, ut iam

a nobis dictum est, ad similem gratiam obtinendam, &

forte illius patrem sequendam, videlicet ad hoc quænam-

ut sancte ficiunt illa moriamur, & gloriose cum illa refutemus.

Santa Virgo, ut illa moriamur, & gloriose cum illa refutemus.

Ut misericordia patrem diligenter, qui non auferatur a nobis:

facilius procurare nobis eternam bona, & non præferre bona

corporis perituri bonis anima non mortitudo. *Quid enim*

prosternit hominem, si Mundum universum luceret, anima vero sue

derelinetur? aut quoniam dabo bene communione pro

animis fratrum? (March. 16.) Heu! Quoniam igitur nostra?

Vitam in agustitia, & labore traducimus opes cumulatur;

& nonnos ad dignitates promovit, qui cogitamus, omnia

relinquimus, ut in morte; & negligimus congerere

opera nostra, quæcumq; haec non reliqua futura sint nobis.

Quoniam Evangelium nobis non significaverit, quid acci-

det corpori Sanctissime Virginis postrquam egressum est de Santa Vir-

ginis, qui

fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*

Honor, qui *gloria regni dei* *fecerit, & trahit pectora, & perficit, & confert, & est meritorum ejus.*</

Hic thronus non est, unde contra peccatores sua Deus te contorqueat; sed thronus e quo misericordias largitur; non iustitiae thronus, unde proferat mortis sententias; sed thronus gratiae, ubi non loquitur nisi de abolitione paenitentiarum. In terris Maria fuit thronus, in quo liberatus Deus, quam upiam alibi manifist, & nunc in Calo thronus est definitus, ut fit peccatorum asylus. Ergo peccatores non conformident accedere, dummodo accedant animo refinandi sceleris suae, quia illius misericordia adhuc major est eorum nequitia.

In Beata Virginis personis ha-
bemus in Celsissimum adiutorium & Pa-
tronam. Hodie in Maria reperimus potentem Advocatam
apud Iudicem nostrum, & Matrem misericordie pro pec-
catoribus. Per vos mihi licet ad consolationem vestram
non fecus acad consolationem meam mean aperire. Ita
est, Christiani, S. Bernardus dicebat; habemus Sanctissi-
mam Virginem advocatum apud Filium, quemadmodum ha-
bemus JESUM CHRISTUM Advocatum apud Patrem. Et
Ex quis dubitat, quomodo Maria cum sit Mater illius, qui
quisque Iudeus prolatum est fermentum vitz, ac mor-
tis, Mater, inquam dilecta, Mater Sancta, Mater coro-
nata gloria, hac benigne non exaudiatur? Quis dubitat,
illam perorantem pro hominibus pra Maternitate sua re-
verentia non exaudiatur? Non sequitur indecum a nobis ele-
vari supra Filium suum, perinde ac sua maternita illi con-

DE DEVOTIONE , ET CONFRATERNITATE

R O S A R I I
M O N I T U M.

Hactenus collegimus rerum sihellestrem dispositam secundum communia Sanctissime Virginis Mysteria, in quibus Autores eius agentes nobis uberem regum ciborum subveniunt. ex quo plures Sermones confici possent: sed non desunt alia plures festivitatem in Beatae Virginis honorem, que licet non sint ex numero Mysteriorum, qua passim sollemniter ab Ecclesia celebrantur, aut recoluntur, probantur tamen, utpote que magno summo adiumento ad fiduciam pietatem forevandam, devotionis Spiritum excitandum, qui sensim. & sine sensu aliquatenus reperit, & sine quo Dei cultus, pletas fiduciam insigne recuperare deterrimunt.

bus, plerunque Sermones sumi in gratiam quatuorundam Sodalitatum, vel Cottum sub titulo, quo a Fidelium Hugo distinguuntur, et passim vocantur Confraternitates, quibus qui uenient dant, se Je quibusdam officiis obfringunt, variis que praxibus devotionis erga Deiparum, ut suam testem erga ipsam devotionem, et cultum. Initium facio ex Confraternitate Rosarii a Sancto Dominico instituta, & Filiorum eius zelo, laboribusque, qua late patet Christiana Religioni effusa. Peruenit cum labore hic mens in Predicationum gratiam instituta sit, nihil in hac collectanea referre meum est nisi quae ad suggestum pertinent, quia descendam ad tradendum methodum recitandi Rosarian, quam nemo unius ignorat. De illius institutione tantum verba faciemus, de insinuabilis fructu, qui ab Ecclesiis percipiunt, de officiis, quibus se se adfringunt Confratives, & de sensu pietatis quo huc Oratio est rectitudo.

PARAGRAPHUS I.

Multiplex Synopsis Sermonum hujus argumenti.

Salutare Mariam, qua multum laboravit in vobis. Ad Rom. 16. Hac verba sunt S. Pauli Apostoli in Epistola, quam

scribit Ecclesiæ, que colacere incipiebat Romæ totius orbis Metropoli. Inter cetera Christianis etiam commendatur, ut nomine suo salutem dicant Matronæ Nobiliti, cui Nomen Maria, que omnes curas, & que bona impenetrabiliter in nascientiis hujus Ecclesiæ progressum. Sed per vos licet mihi hodierna dicit illius idem verbi Apostoli, ut commandem vobis et salutem dicere non quidem mere urbanitatis causa, sed pietatis sensu, & animi grati officio Mariam aliam, que toto Celo majoris est meriti, & cui nos multo plura debemus, quia longe alta ratione saluti nostra, paci, & omnium hominum felicitati profixit. Hæc Maria est Dei Mater, Mediatrix hominum auctum Filium suum, Regina Cœli, Magnifica Dei, spes peccatorum, cui nulli debent post Filium ejus omnia bona, que sunt habituri. Hanc Mariam ut salutem sapere vos obsecro, & obtemperare cum omni sancta reverentia, observantia, fiducia, quam meretur eis dignitas, & beneficia, & ad quam nostra nos cogit utilitas. *Salutare Mariane, quæ multum laboravisti nobis.* Salutatio, quam illi dicere vos ore, non est officium aliquod urbanitatis, quale prastrasse solent illi, qui principibus viris esequuntur: hæc illi nuntiata fuit partim ab Angelo calitus dilapo, partim a Sancta Elisabeth divino repleta spiritu, partim ab Ecclesia cordem afflata Spiritu, qua illi manum extremam admovit, perfecti, & tamquam vulgarissimum Orationem omnibus recitandam proposuit.

Hac igitur Oratio in honorem Beatae Virginis consecrata, que iorties in Rosarii recitatione reperitur, nos adducit, ut pro textu hac eligamus S. Pauli verba, *Salutare Mariam, qui multum laboravit in vobis*, & ostendamus t.

poteſtatem Dei, Maris poſteſtati ſubjaceat, quandoquidem corona est tamquam Cali, terraque Regina, Rofarii deputatio exiſta in Maria memoriam dignitatis Deipara, fu- poteſtatis, filiusque illius sanctificatus, aliarumque Vir- tuteum, quibus glorioſa hæc privilegia promeruit: hec enim catena eft Magotitudinis, leuus tamen primus annulus eft amittens, & puritas Maris, quod Rofarii Confratres pra- dicant; ideoque per orationem, qua conſtitueſt elemptam poſteſtatem eorum, commendant qualitatem Matris Dei, po- feſtatem eius, omnipotentis Virtutis illius.

fequitur, quod ſubanteſt in locum Angelii, qui gloria ſibi veritatem legationem ſuam erga hanc Angelorum Reginam codem perfungimur manere, eademque legatione, ideoque hac devotio nobis in honorem cedit, Ita Reges, & Princeſpes ſibi honorificum effe conſeruent, ſi admittenterunt in hoc preueniū commercio cum Ordine, qui proſtruunt Sanctiſimam Virginem colere haſ Sancti praxi.

2. Devotionem hanc præberet tuta, & facilia ſalutis ad- minicula illis, qui in Sancto hoc Sodalitio adſerbiuntur. Hæc autem adminicula fuit, & foliaceſſimi, inveniuntur illis:

autem administrativa sunt, fideliiterque in heretibus illi officia, quia complectuntur ea, quia magis necessaria sunt ad vitam Christiano homine dignam ducentum, & que certe promerentur subienda, quae proutimuntur illis, qui fideliiter eadem officia praticterint.

Pro Sermonis hujus argumento defunsi potest, Institutio-
nem, & devotionem Rofarii instaurare primam Christiana
Religionis fervorem, & offendere in Ecclesia imaginem vi-
tae primorum fiduciarum. S. Lucas in actis Apostolorum pa-
citis verbis divisionem suppeditat, quibus describit vitam
eorum, quibus erant primitus Spiritus. Ait enim i. illos
ita fuisse caritatis vinculis conjunctos, ut omnibus insci-
videtur cor suum. Et minima una, z. Narrat illos suisse persever-
entes oratione. (Ad.3. 3). Illos adificasse Mundum univer-
sum Sanctitate vita sua, ita ut numerus eorum, qui converte-
bantur illi ex exemplo pictarum eorum acque Virtutis, mag-
is, magnis in singulos dies augeretur: Habentes gratiam
ad omnia plebem: Dominus autem angustias, qui salvi fecerit quo-
tidie. (ib.) Nefcio utram magis naturalis fieri posset hy-
potropia morum, qui floruerunt in Ecclesia, statim ac Rofarii
deinde predicata, recepta, & instituta sicut.
Praeterea, Rofaria, non confusione ad Maximam, tamen eloquentia
IV.

V.
Primum. Facta fuit statim Societas perfornorum cuiuslibet atratis, sexus, conditionis qui sim per caritatem ardentissimi conjuncti vinculis unanimi consenseru in eundem finem conspiraverunt, non quidem coronandi se rohi, ut loquitur Scriptura de coru impiorum; sed offereodi Deiparz coronam millies gratiorum, & pretiosiorum quam si ornata esset omnibus Mundi Margaritis. Corona hac Rofarium dicitur, compasitum, ut diximus, ex duabus praetassisimis orationibus ad revocandu in mente populorum principiis Mysteria vite Salvatoris, & Mariæ. Societas hinc uniuersum primum Confessores, & sacerdos, & reliqui officiis.

de diligentes me diligo? (Prov. 8.) Si eorum Mater Ium-
morem, quo illos complector, non ne illi erga me se fe-
re debent tamquam Elii, non solum per opera exte-
xora, & labii suis recitantes quasdam precum formulas,
per amorem cordis, qui fit emanatio amoris Dei; quid
uid enim facit pro Sodalibus Rosacis, illis confidentiam,
in secus ac acerum inspirat. Profecto non ne fulatum
non conclusi tribens confutum suum verbo Angel, qui
Dei nomine salutis habuit illam, & quoties Confrates hanc
etiam orationem, instaurant memoriam magoi hujus be-
neficii, quod in illis amorem, & confidentiam debet ex-
istare. Itaque rosis praecordiorum affectibus. Marian veneremur,
Benedictus ait, quia sic est voluntas eius, qui tecum nos ha-
bere voluit per Mariam. (Serm. 2. Nat. Virg.) Amor, & con-
fidentia Sodalium non potest melius fundari, quam devote
recitanda orationem, quo illis ob oculos ponit ingeatem Ma-
riam, & primum Confessariatice nomine fuit nuncupata ad
iunundum conuentum eorum, qui illi adscriferuntur. Simi-
lar. Societas ita, & auctoritate eisdem precum, que
tuac constituta fuerunt, & disposita in eum ordinem, quem
nemo ignorat, ubi procul dubio presides Spiritus Dei, &
offendit hoc inventum istiis Ecclesie procuratum ad tuen-
dam, fervandamque Religionem, pietatem, & mores bo-
nos: Digesti Dei est hic. Deus manum injectis contra cen-
furam, & omnes Hareticorum conatus ad deviationem hac
abolendum, quod est tamquam cautio ex parte Salvatoris,
& Sanctissimae Matris eius, illam esse permanuram, donec
Religio, & Ecclesia horibeat, & si unquam interqueri, pie-
tatem quoque, & Dei cultum eundem extinxit subditum.
3. Precipua similitudo, que comprehendit potest inter con-
frates in unum collectas, primo quod fideles, est vita co-

In Rosarii devotione tria deprehendo, quæ magnam ad-
querere debent ideal felicitatem eorum, qui Sancte huic Confraternitati nomen dederunt. 1. Arcanum bene orandi. 2. Hodum bene vivendi. 3. Utilitatem bene moriendo. At
societas in his fines instituta, & Confraternitas, cuius celum
ideo purus est, munus adeo Christianum tantum, &
de ecclesiastica prioritatis causa comprehendens, finis
ritates in diuinis concordis, primisque nobis, et vita eorum
exemplum, quod talen habuit effectum, ut vobis sit
renovare omnem Ecclesie factam vite mutatione quam fe-
cerunt per hanc devotionem conjunctam cum publica adi-
catione, quam dederunt fidelibus omnibus. Convergente
dies singulos fiebant: nobiles viri simili & mulieres cate-
vatum nomina dabant hunc Confraternitati; nationes om-
nes, ad quas hac se extendit deus, eamdem pietatem,
eundemque fervorem in obediendis Religionis officiis testata-
funt; ita ut qui comparationem inquireret inter statum
ad quem Christianitas redacta fuit antequam ibi Rosarii
devotione recipetur, cum staru, in quo visa est fere statio
potquam recepta fuit, non dubitet asserere, Rosarium
renovare spiritum, primumque fervorem primorum. Fide-
lium in omnibus Civitatis, & Regnis, ad quæ hac se
fuerint testificari, ut in primis, & in aliis.

¹ La *Carta de la Iglesia de la Santa Cruz* (1534) establece que el sacerdote no debe aprobar la boda si el matrimonio no es legal.

robata fuit ab Ecclesia? Taliis Rorariis Confraternitatis, cuius sequitur, & obsequiatur Spiritum institutionis, discesserat orare, tenere bene vivere, & se esse ad bene morientis disponit. Profecto non quid dicam nisi ad glorificationem, doctrinamque veritatem, affero in ea confidatione, quam a nobis fieri iubet Ecclesia in Mysteria IESU, & Magistrorum, a nobis inventi. 4. secretum benegrandi. 5. In exemplis, quibz nobis proponit, medium bene vivendi. 3. In indulgentiis, quas nobis concedit, consolationem bene moriendi. Hoc argumentum est, ac partio Sermonis. *Demonstramus in Eloci Hispalensis Sanctorum, & Mysteriorum.*
Ex omnibus obsequiis, que fideles in Ecclesia prestant reverentia, Visio, ostendit, nosq;

1. Illam pre ceteris honorari per Rosarii devotionem

Applicari peculiariter potest devotione Rosarif idea, & conditiones, quia Patres, ac Theologi tribuant devotionem generaliter sumpta. I. Devotio generatim secundum Deum, & nominis significacionem, devotio condit servitio Dei, qui omnibus non publicetur.